

Új kiadás – Sámuel második könyve

Az 1975-ben megjelent és 1990-ben revideált protestáns új fordítású Biblia legújabb revíziójának próbakiadását tartja kezében a Tisztelt Olvasó. A Magyar Bibliatársulat 2006-ban kezdett hozzá a revízió előkészítéséhez, az észrevételek gyűjtéséhez. Munkánk most jutott el arra a pontra, hogy az egyházi bibliaolvasó közvélemény elé tárhatjuk a Szöveggondozó Bizottság revíziós munkájának gyümölcseit, köztük Sámuel második könyvét.

A bibliai szöveg gondozása során a következő revíziós alapelvekhez igyekeztünk tartani magukat: 1. Figyelembe vettük és értékeltük az 1990 és 2008 között beérkezett észrevételeket és javaslatokat. 2. Meg kívántuk őrizni az új fordítású Biblia alapvető szövegkritikai és fordítási döntéseit (a formális és a dinamikus ekvivalencia kiegyensúlyozott alkalmazása), a bibliai szöveg tagolását és az emelkedett, mai beszélt köznyelvi szintet. Ezeken a területeken csak akkor változtattunk az új fordítás szövegén, ha azt a mai írásértelmezési és fordításelméleti konszenzus megkövetelte. 3. Javítottuk a felismert nyomdahibákat, fordítási tévedéseket és archaikus (a mai beszélt nyelvben már nem használatos) kifejezéseket. 4. Igyekeztünk javítani a fordítás egységességén, következetességén. 5. Törekedtünk a „jó magyarságú” nyelvi megoldásokra, valamint arra, hogy az új bibliai szöveg felolvasva („szószéki használat”) is jól hangozzék. Legfőképpen pedig azt reméljük, hogy a revíziós munka eredményeként Isten igéje még inkább érthetően és tisztábban szólhat meg magyar nyelven.

A most kézben tartott szöveget a Magyar Bibliatársulat tagegyházainak hivatalos honlapjain, pdf formátumban jelentetjük meg. A változtatott verseket pirossal különböztettük meg az 1990-es szöveghez képest változatlanul hagyott versektől.

Köszönjük az eddig kapott észrevételeket, és arra szeretnénk kérni mindenkit, hogy a revideált szöveggel kapcsolatos véleményével bátran keressen meg bennünket az info@bibliatarsulat.hu e-mail címen vagy levélben a 1113 Budapest, Bocskai út 35. postacímen.

Magyar Bibliatársulat

SÁMUEL MÁSODIK KÖNYVE

1

Dávid hírt kap Saul haláláról

¹Saul halála után Dávid, legyőzve az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban tartózkodott. ²A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszaggatott ruhában, porral beszórt fejjel. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte. ³Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el. ⁴Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig ezt mondta: Megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek és meghaltak a nép közül; meghalt Saul és a fia, Jónátán is. ⁵Ekkor Dávid így szólt a hírhozó legényhez: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és a fia, Jónátán? ⁶A hírhozó legény ezt felelte: Éppen a Gilbóa-hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodik, a hadi szekerek és a lovasok pedig feléje nyomulnak. ⁷Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, odahívott magához, én pedig ezt mondtam: Itt vagyok! ⁸Ki vagy? – kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki. ⁹Akkor ezt mondta nekem: Állj ide mellém és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még magamnál vagyok. ¹⁰Odaálltam hát mellé, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja túlélni a bukását. Azután levettem a fejdíszét meg a karkötőjét, és elhoztam az én uramnak.

¹¹Akkor Dávid megragadta a ruháját és megszaggatta; ugyanígy a vele levő emberek is. ¹²Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul és a fia, Jónátán miatt, meg az ÚR népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hullottak el.

¹³Majd megkérdezte Dávid a hírhozó legénytől: Hová való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevénynek vagyok a fia. ¹⁴Erre ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy mertél kezdet emelni az ÚR felkentjére, és megölni őt?! ¹⁵Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, és végezz velem! Az pedig ledöfte, úgyhogy meghalt. ¹⁶Majd ezt mondta neki Dávid: Magadnak köszönheted, hogy így jártál, hiszen a saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az ÚR felkentjét.

Dávid siratóéneke

¹⁷Dávid ezzel a siratóénekekkel siratta el Sault és fiát, Jónátánt, ¹⁸és meghagyta, hogy tanítsák meg Júda fiait is erre az új-dalra, amely meg van írva a Jásár könyvében:

¹⁹Izráel ékessége elesett halmaidon!

Jaj, hogy elhullottak a hősök!

²⁰Ne mondjátok el Gátban,

ne hirdessétek Askelón utcáin;

ne örüljenek a filiszteusok lányai,

ne vigadjanak a körülmetéletlenek lányai!

²¹Gilbóa hegyei, halottak mezeje!

Ne hulljon rátok harmat, ne érjen titeket eső!

Mert ott érte szégyen a hősök pajzsát,

Saul pajzsát nem kenik többé olajjal.

²²Sebesültek vérétől, hősök kövérjétől

Jónátán íja nem rettent vissza,

Saul kardja nem tért vissza dolgavégezetlen.

²³Saul és Jónátán, kik egymást szerették,

éltükben kedvelték,

a halálban sem váltak el.

Gyorsabbak voltak a sasoknál,

erősebbek az oroszlánoknál.

²⁴Izráel lányai! Sirassátok Sault,

ki gyönyörű bíborba öltöztetett,
ruhátokat arannyal ékesítette.

²⁵Jaj, elestek hőseink a harcban!

Jónátánt halmaidon sebeztek halálra!

²⁶Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán,
oly kedves voltál nekem!

Csodásabb volt a szereteted
a nők szerelménél.

²⁷Jaj, elestek hőseink, elpusztultak a fegyverek!

2

Dávid Júda királya lesz

¹Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az ÚR ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? – kérdezte Dávid. Az ÚR ezt felelte: Hebrónba. ²Odament tehát Dávid két feleségével, a jezréeli Ahínóammal és Abígajillal, a karmeli Nábál volt feleségével. ³Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban. ⁴És eljöttek a júdaiak, és fölkenték ott Dávidot Júda házának királyává.

Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádiak eltemették Sault, ⁵követeket küldött Dávid a jábés-gileádiakhoz, és ezt üzentek nekik: Az ÚR áldottai vagytok, amiért hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemették őt. ⁶Ezért majd az ÚR is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek. ⁷Most pedig legyetek erősek és legyetek bátrak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.

Ísbóset Izráel királya lesz

⁸Közben Abnér, Nér fia, Saul hadseregarancsnoka, magához vette Ísbósetet, Saul fiát, átvitte Mahanajimba, ⁹és Gileádnak, az ásériaknak, Jezréelnek, Efraimnak és Benjáminnak, tehát egész Izráelnek a királyává tette őt. ¹⁰Negyvenéves volt Ísbóset, Saul fia, amikor Izráel királyá lett, és két esztendeig uralkodott. Csak Júda háza csatlakozott Dávidhoz. ¹¹Dávid hét esztendeig és hat hónapig volt Júda házának királya Hebrónban.

Háború Izráel és Júda között

¹²Egyszer Abnér, Nér fia és Ísbósetnek, Saul fiának a szolgálói kivonultak Mahanajimból Gibeón felé. ¹³Jóáb, Cerújá fia is kivonult Dávid szolgálóival, és összetalálkoztak a gibeóni tónál. Ezek a tavon innen, azok pedig a tavon túl helyezkedtek el. ¹⁴Akkor ezt mondta Abnér Jóábnak: Rajta, álljanak ki a legények, és tartsanak nekünk egy kis harci bemutatót! Jóáb ezt felelte: Rendben! ¹⁵Előálltak tehát néhányan, és átmentek Benjáminból, Saul fiának, Ísbósetnek a seregéből szám szerint tizenketten, és Dávid emberei közül is tizenketten. ¹⁶Mindegyik megragadta ellenfelének a fejét, kardját pedig ellenfelének az oldalába döfte, úgyhogy együtt estek össze. Ezért nevezték el azt a helyet Helkat-Haccúrímnak; ez Gibeónban van.

¹⁷Ekkor igen heves harc bontakozott ki, Dávid szolgálói pedig megverték Abnért és az izráelieket. ¹⁸Ott volt Cerújá három fia: Jóáb, Abísaj és Aszáél. Aszáél gyors futó volt, akár a mezőn szökellő gazella. ¹⁹Aszáél üldözőbe vette Abnért, és nem tágított semerre Abnér mögül. ²⁰Abnér hátrafordult, és ezt mondta: Te vagy az, Aszáél? Ő így felelt: Én vagyok.

²¹Akkor ezt mondta neki Abnér: Eredj máshová, ragadj meg egyet a legények közül, és annak vedd el a fegyverét! De Aszáél nem tágított mögüle. ²²Abnér újra mondta Aszáélnak: Maradj el tőlem, mert leterítelek a földre, és akkor hogyan nézzen bátyádnak, Jóábnak a szemébe?

²³De ő csak nem akart elmaradni. Ekkor Abnér a lándzsa végével úgy hasba döfte, hogy a

lándzsa a hátán jött ki, összerogyott, és azonnal meghalt. És akik arra a helyre értek, ahol Aszáél összerogyott és meghalt, mind megálltak.

²⁴Jóáb és Abísaj azonban tovább üldözte Abnért. A nap már lemenőben volt, amikor eljutottak Gibat-Ammáig, amely Gíáhtól keletre, Gibeón pusztája felé van. ²⁵Ekkor összegyültek a benjáminiak Abnér mögött, és zárt alakzatba rendeződve felsorakoztak egy domb tetején. ²⁶Ekkor odakiáltott Abnér Jóábnak: Hát szüntelenül vágnia kell a kardnak? Nem tudod, hogy keserves vége lesz ennek? Mikor mondd már a hadinépnek, hogy térjen vissza, és ne üldözze tovább testvéreit? ²⁷Jóáb így felelt: Az élő Istenre mondom, hogy ha nem szóltál volna, a hadinép reggelig sem hagyott volna fel testvérei üldözésével! ²⁸Jóáb akkor a kürtjébe fújt, és megállt az egész hadinép. Nem üldözték tovább Izráelt, és nem folytatták a harcot.

²⁹Abnér és emberei pedig egész éjszaka meneteltek az Arábá-völgyben, majd átkeltek a Jordánon, és végigmenve a völgyoszoroson megérkeztek Mahanajimba. ³⁰Jóáb is visszatért Abnér üldözéséből. Összegyűjtötte az egész hadinépet, és Dávid szolgái közül tizenkilencen hiányoztak, meg Aszáél. ³¹De Dávid szolgái is vágtak le benjáminiakat, úgyhogy Abnér embereiből háromszázhatvanan haltak meg. ³²Aszáélt pedig magukkal vitték, és eltemették apja sírjába Betlehemben. Jóáb és emberei pedig egész éjjel meneteltek, és virradatkor értek Hebrónba.

3

Dávid pártja felülkerekedik

¹Hosszúra nyúlt a háború Saul háza és Dávid háza között. Dávid egyre jobban erősödött, Saul háza pedig egyre jobban gyengült.

²Dávidnak Hebrónban ezek a fiai születtek: elsőszülöttje Amnón volt, a jezréeli Ahínóam fia, ³a második Kiláb, Abígajlnak, a karmeli Nábál volt feleségének a fia, a harmadik Absolon, Maaká fia, aki Gesúr királyának, Talmajnak a leánya volt, ⁴a negyedik Adónijjá, Haggít fia, az ötödik Sefatjá, Abítál fia, ⁵a hatodik Jitreám, Eglának, Dávid feleségének a fia. Ezek születtek Dávidnak Hebrónban.

⁶Míg a hadakozás tartott Saul háza és Dávid háza között, Abnér erősen kitartott Saul háza mellett. ⁷De volt Saulnak egy Ricpá nevű másodfelesége, aki Ajjá leánya volt. Egyszer ezt mondta Ísbóset Abnérnak: Miért mentél be apám másodfeleségéhez?! ⁸Abnér nagyon megharagudott Ísbóset szavai miatt, és ezt mondta: Hát a júdai kutyák feje vagyok én? Én hűségesen bánok apádnak, Saulnak a háza népével, rokonságával és híveivel, téged sem engedtelek Dávid kezébe jutni, te meg számon kéred bűnömet ezzel az asszonnyal? ⁹Úgy segítse meg az Isten Abnért most és ezután is, hogy én is aszerint cselekszem, amit esküvel megígért Dávidnak az ÚR: ¹⁰Elveszem a királyságot Saul házától, és felállítom Dávid trónját Izráelben és Júdában Dántól Beérsebáig. ¹¹Ísbóset semmit sem mert felelni Abnérnak, mert félt tőle.

¹²Követeket küldött azért Abnér Dávidhoz, hogy ezt mondják a nevében: Kié az ország? Köss velem szövetséget, én is veled leszek, és hozzád fordítom egész Izráelt. ¹³Dávid ezt felelte: Jó, én szövetséget kötök veled. De egy dolgot kérek tőled: nem jelenhetsz meg előttem, ha el nem hozod Míkalt, Saul leányát, amikor eljössz és megjelenysz előttem.

¹⁴Majd követeket küldött Dávid Ísbósethez, Saul fiához ezzel az üzenettel: Add ki nekem a feleségemet, Míkalt, akit száz filiszteus előbőrével jegyeztem el! ¹⁵Ísbóset elküldött érte, és elvette Paltióltól, a férjétől, Lajis fiától. ¹⁶Vele ment a férje is Bahurímig, egyre csak siratva őt. Ott aztán ezt mondta neki Abnér: Eredj haza! Ő pedig hazatért.

¹⁷Azután megbeszélést tartott Abnér Izráel véneivel, és ezt mondta: Már korábban is azt akartátok, hogy Dávid legyen a királyotok. ¹⁸Most azért cselekedjétek! Hiszen az ÚR mondta Dávidnak: Szolgámnak, Dávidnak a kezével szabadítom meg népemet, Izráelt, a filiszteusoknak és minden ellenségének a hatalmából. ¹⁹Azután a benjáminiakkal is beszélt

Abnér. Majd elment Abnér Hebrónba, hogy Dáviddal is megbeszélje mindazt, amit Izráel és Benjámin egész háza jónak látott.

²⁰Amikor Abnér húsz emberével együtt megérkezett Dávidhoz Hebrónba, lakomát rendezett Dávid Abnérnak és embereinek. ²¹Abnér ezt mondta Dávidnak: Elindulok és elmegyek, hogy idegyűjtsem egész Izráelt az én uram, királyom elé. Kössenek veled szövetséget, és légy király mindenütt, ahol csak kívánod. Ezzel elbocsátotta Dávid Abnért, és ő elment békével.

Jóáb megöli Abnért

²²Amikor Dávid szolgálai meg Jóáb megjöttek a portyából, sok zsákmányt hozva magukkal, Abnér már nem volt Dávidnál Hebrónban, mert elbocsátotta őt, és elment békével. ²³Amikor Jóáb és egész serege megérkezett, jelentették Jóábnak: Abnér, Nér fia itt járt a királynál, de ő elbocsátotta, és elment békével. ²⁴Jóáb bement a királyhoz, és megkérdezte: Mit tettél? Hiszen itt járt nálad Abnér! Miért bocsátottad el, hogy nyugodtan elmenjen?! ²⁵Ismerheted Abnért, Nér fiát! Csak azért jött ide, hogy rászedjen, hogy kiismerje hadmozdulataidat, és mindent megtudjon, amit tenni akarsz. ²⁶Ezzel Jóáb kiment Dávidtól. De követeket küldött Abnér után, akik a Szirá-kúttól visszahozták őt. Dávid azonban nem tudott erről. ²⁷Amikor Abnér visszatért Hebrónba, Jóáb félrevonta őt a kapuban, mintha titokban akarna vele beszélni, és ott hasba döfte. Így halt meg Aszáélnak, Jóáb testvérének a vééréért.

²⁸Amikor ezt Dávid később meghallotta, kijelentette: Örökre ártatlan vagyok az ÚR előtt országommal együtt Abnér, Nér fia véérének a kiontásában! ²⁹Szálljon ez Jóáb fejére és egész családjára: ne fogyjon ki Jóáb házából a folyásos, a kiütéses, a mankón járó, a fegyverrel legyilkolt és a kenyérben szűkölködő! ³⁰Azért gyilkolta meg Abnért Jóáb és testvére, Abísaj, mert az harc közben megölte testvérüket, Aszáélt Gibeónban.

³¹Akkor Dávid ezt parancsolta Jóábnak és az egész hadinépnek: Szaggassátok meg a ruhátokat, öltözzetek zsákruhába, és gyászoljátok Abnért! Dávid király pedig ott ment a halottvivők mögött. ³²Így temették el Abnért Hebrónban. A király hangosan sírt Abnér sírjánál, és sírt az egész hadinép is. ³³A király ezzel az énekkel siratta el Abnért:

Milyen gyalázatos halál jutott Abnérnak!

³⁴Nem volt megkötve kezed,

lábad nem volt bilincsbe verve:

úgy estél el, mint akit álnok emberek ejtettek el.

Ekkor még jobban siratta őt az egész nép.

³⁵Még aznap eljött az egész nép, hogy étellel erősítsék Dávidot. Dávid azonban megesküdött: Úgy segítsen Isten most és ezután is, hogy napnyugtáig nem eszem sem kenyeret, sem semmi mást! ³⁶Amikor megtudta ezt az egész nép, helyeselte, ahogyan helyeselte az egész nép mindazt, amit a király tett. ³⁷És megértette az egész nép, egész Izráel, hogy nem volt köze a királynak Abnér, Nér fia meggyilkolásához. ³⁸A király ezt mondta szolgálainak: Tudjátok meg, hogy ma nagy fejedelem esett el Izráelben! ³⁹Én ugyan már fölkent király vagyok, de gyenge; ezek az emberek, Cerújá fiai hatalmasabbak nálam. De megfizet az ÚR a gonosztevőnek a maga gonoszsága szerint!

4

Ísbósetet meggyilkolják

¹Amikor Saul fia meghallotta, hogy meghalt Abnér Hebrónban, elcsüggedt, és megrémült egész Izráel. ²Volt Saul fiának két embere, portyázó csapatok vezérei: az egyiknek Baaná, a másiknak Rékáb volt a neve. A beéróti Rimmón fiai voltak, Benjámin fiai közül. Mert Beérót is Benjáminhoz tartozott, ³később aztán a beérótiak Gittajimba menekültek, és ott élnek jövevényként mindmáig.

⁴Volt Jónátánnak, Saul fiának egy mindkét lábára béna fia, aki ötesztendő volt, amikor megjött a hír Jezréelből Saulról és Jónátánról. Akkor fölkapta dajkája, és elfutott. De mivel a dajka gyorsan futott, a gyermek leesett és megsántult. Mefibóset volt a neve.

⁵Elmentek tehát a beéróti Rimmón fiai, Rékáb és Baaná, és bementek Ísbóset házába, a legnagyobb hőség idején, amikor ő déli álmát aludta. ⁶Bementek a ház belsejébe, mintha búzát vittek volna, és hasba döfték. Azután elmenekült Rékáb és testvére, Baaná. ⁷Amikor ugyanis bementek a házba, ő hálósobájában az ágyon feküdt. Ledöfték, megölték, és levágták a fejét. Azután magukhoz vették a fejét, és egész éjjel meneteltek az Arábá-völgyön át. ⁸Elvitték Ísbóset fejét Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták a királynak: Saul, a te ellenséged, az életedre tört: íme, itt van az ő fiának, Ísbósetnek a feje! Bosszút állt az ÚR a mai napon uramért, a királyért Saulon és utódain.

⁹Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvéreinek, Baanának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő ÚRra mondom, aki kiváltott engem minden nyomorúságból, ¹⁰hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban azt, aki hírül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és azt gondolta, hogy örömhírt hozott, és ezért majd megjutalmazom. ¹¹Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz embert a saját házában, a fekvőhelyén, hogyne kérném számon tőletek a vérontást, hogyne irtanálak ki benneteket az országból?! ¹²Akkor Dávid parancsára legényei felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket Hebrónban a tó mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban.

5

Dávid egész Izráel királya lesz (Vö. 1Krn 11,1–3)

¹Ezután elment Dávidhoz Izráel összes törzse Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsdod vagyunk! ²Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme! ³Megjelent tehát Izráel valamennyi véne a király előtt Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává.

⁴Harmincesztendő volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott. ⁵Júda királya volt Hebrónban hét esztendeig és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda királya.

Dávid Jeruzsálemet teszi fővárossá

⁶A király pedig embereivel együtt fölvonult Jeruzsálem alá, az országban lakó jebúsiak ellen. Azok azonban ezt mondták Dávidnak: Ide ugyan nem jössz be! Hiszen még a vakok és sánták is elűznek téged! Mert azt gondolták, hogy Dávid nem tud bemenni oda. ⁷Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. ⁸És ezt mondta Dávid azon a napon: Mindenki, aki öli a jebúsiakat, nyomuljon a csatornához! Mert ezeket a sántákat és vakokat szívből gyűlöli Dávid. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a templomba.

⁹Ezután letelepedett Dávid a sziklavárban, és elnevezte azt Dávid városának. Körülötte építkezni kezdett Dávid, Millótól fogva befelé. ¹⁰Dávid egyre jobban emelkedett és növekedett, mert vele volt az ÚR, a Seregek Istene.

¹¹Hírám, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, ácsmestereket és kőműveseket, akik palotát építettek Dávidnak. ¹²Ekkor megértette Dávid, hogy az ÚR megerősítette királyságát Izráelben, és hogy nagygyá tette királyságát népének, Izráelnek a javára.

¹³Miután Dávid Hebrónból Jeruzsálembé költözött, még ott is vett el másodfeleségeket és feleségeket, és még születtek Dávidnak fiai és leányai. ¹⁴Ez a nevük azoknak, akik

Jeruzsálemben születtek neki: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon, ¹⁵Jibhár, Elísúa, Nefeg és Jáfia, ¹⁶Elísámá, Eljádá és Elífelet.

Dávid legyőzi a filiszteusokat (Vö. 1Krón 14,8–16)

¹⁷Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot Izráel királyává kenték, fölvonultak a filiszteusok mind, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és levonult a sziklavárhoz. ¹⁸A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet. ¹⁹Akkor megkérdezte Dávid az URat: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Vonulj föl, mert kezembe adom a filiszteusokat! ²⁰Benyomult tehát Dávid Baal-Perácímbe, megverte ott őket Dávid, és ezt mondta: Áttört az ÚR ellenségeimen, mint víz a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácímnak. ²¹A filiszteusok otthagyták bálványaikat, Dávid és emberei pedig összeszedték azokat. ²²Később ismét fölvonultak a filiszteusok, és ellepték a Refáim-völgyet. ²³Ekkor Dávid megkérdezte az URat, ő pedig ezt felelte: Ne szembe vonulj ellenük, hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfák felől vonulj ellenük. ²⁴Majd ha lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az ÚR, hogy megverje a filiszteusok táborát. ²⁵Dávid úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR, és vágta a filiszteusokat Gebától egészen a Gézerbe vezető útig.

6

Dávid Jeruzsálembé viteti a szövetség ládáját (Vö. 1Krón 13; 15,25–16,3)

¹Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel legkiválóbb ifjait, harmincezer embert. ²Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerúbokon trónoló Seregek URának a nevére neveztek el. ³Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abínádáb házából, amely a dombon állt. Abínádáb fiai, Uzzá és Ahjó vezették az új szekeret. ⁴Elvitték az Isten ládáját Abínádáb házából, amely a dombon állt. Ahjó ment a láda előtt. ⁵Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az ÚR színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, lantnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével.

⁶Amikor Nákón szérújéhez értek, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök. ⁷Ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá meggondolatlanságáért az Isten, és meghalt ott, az Isten ládája mellett. ⁸Dávid pedig megdöbbent attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perek-Uzzának mindmáig. ⁹Akkor félni kezdett Dávid az Úrtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az ÚR ládája? ¹⁰Nem akarta hát Dávid magához vitetni az ÚR ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. ¹¹Három hónapig volt az ÚR ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edómot és egész háza népét.

¹²Jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájáért. Elment ezért Dávid, és örvendezve elvitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába. ¹³Amikor hat lépést tettek azok, akik az ÚR ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízott borjút áldozott. ¹⁴Dávid teljes erővel táncolt az ÚR színe előtt, és gyolcs éfódot kötött magára Dávid. ¹⁵Így vitte el Dávid és Izráel egész háza az ÚR ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel. ¹⁶De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az ÚR ládája Dávid városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az ÚR színe előtt, ezért szívből megvetette őt.

¹⁷Az ÚR ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sáturnak a közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott be az ÚR színe előtt. ¹⁸Miután Dávid bemutatta az égőáldozatokat és a békeáldozatokat, megáldotta a népet a Seregek URának nevében. ¹⁹Majd az egész népnek, Izráel egész sokaságának, minden férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és aszúszőlőt. Azután az egész nép hazament.

²⁰Dávid is hazatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicső volt ma Izráel királya! Úgy mutogatta magát az udvari emberek szolgálóleányai előtt, ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni! ²¹Dávid ezt felelte Míkalnak: Az ÚR színe előtt jártam szent táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt az ÚR népének, Izráelnek a fejedelmévé. Igen, az ÚR színe előtt! ²²És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek is a magam szemében, akkor is tisztelni fognak a szolgálóleányok, akiket te emlegetsz. ²³Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának holta napjáig.

7

Dávid templomot akar építeni (Vö. 1Krón 17)

¹Amikor a király már palotában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől, ²ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik. ³Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR!

⁴De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az ÚR igéje Nátánhoz: ⁵Menj, és mondd meg szolgálómnak, Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? ⁶Hiszen attól kezdve, hogy fölhoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem egy sátorral vándoroltam ide-oda, az volt a hajlékom. ⁷Amíg Izráel fiai között vándoroltam, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akit népem, Izráel pásztorául rendeltem: Miért nem építtetek nekem egy házat cédrusfából?

Az ÚR ígérete Dávidnak és házának

⁸Most azért ezt mondd szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek. ⁹Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. ¹⁰Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, ¹¹attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam neked minden ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házat építeni.

¹²Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdá teszem az ő királyságát. ¹³Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. ¹⁴Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Ha bünt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal, embereknek kijáró csapásokkal. ¹⁵De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. ¹⁶Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.

¹⁷Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

Dávid imádsága

¹⁸Ekkor bement Dávid király az ÚR színe elé, leült, és ezt mondta: Ki vagyok én, Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? ¹⁹Sőt még ezt is kevesellted, Uram, ó, Uram, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgáló házának, ezzel is az embert tanítva, Uram, ó, Uram! ²⁰De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered szolgálódat, Uram, ó, Uram! ²¹A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal. ²²Ezért vagy te oly nagy, Uram, ó, Uram! Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül Isten, egészen úgy, ahogyan magunk is hallottuk. ²³Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izráel, amelyért elment Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet szerzett magának azzal, hogy nagy és félelmetes dolgokat vitt véghez, amikor kiűzött nemzeteket és isteneiket a nép elől, amelyet kiváltottál

magadnak Egyiptomból? ²⁴Így erősítetted meg magadnak népedet, Izráelt, hogy örökké a te néped legyen, te pedig, Uram, az Istenük lettél.

²⁵Most azért, Uram Isten, tartsd meg örökké azt az ígéretet, amelyet szolgáltnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogy megígérted! ²⁶Akkor nagy lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek URa Izráelnek az Istene! Szolgáltnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt. ²⁷Te, ó, Seregek URa, Izráel Istene, ezt a kijelentést adtad szolgáltnak: **Megépítem házadat! Ezért volt bátorsága szolgáltnak, hogy ilyen imádsággal imádkozzék hozzád.** ²⁸Valóban, Uram, ó, Uram, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgáltnak ezt a jót. ²⁹Áldd meg azért kegyelmesen szolgáltnak házát, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram, ó, Uram! Mert a te áldásoddal szolgáltnak háza örökké áldott lesz!

8

Dávid győzelmei (Vö. 1Krn 18)

¹Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette Dávid a filiszteusoktól Meteg-Ammát. ²Megverte a móábiakat is. Lefektette őket a földre, és kötéllel mérte meg őket: két kötéllyit kivégeztetett, egy kötéllyit pedig életben hagyott. És a móábiak adófizető szolgálói lettek Dávidnak.

³Megverte Dávid Hadadezert, Rehób fiát, Cóbá királyát, aki az Eufrátesz folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát. ⁴Elfogott közülük Dávid ezerhétszáz lovas és húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük. ⁵Amikor a damaszkuszi arámok eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám embert. ⁶**Majd helyőrséget helyezett az arám Damaszkuszba, és az arámok adófizető szolgálói lettek Dávidnak. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.** ⁷Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgálói hordtak, és Jeruzsálemba vitette azokat. ⁸Dávid király igen sok rezet hozott el Betahból és Bérótajból, Hadadezer városaiból.

⁹Amikor meghallotta Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadezer egész haderejét, ¹⁰elküldte Tói a fiát, Jórámot Dávid királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis Tóival is harcban állt. ¹¹Dávid király ezeket is az Úrnak szentelte azzal az ezüstrrel és arannyal együtt, amelyet a meghódított népektől zsákmányolva már odaszentelt: ¹²amit az arámoktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól, az amálékiaktól és Hadadezertől, Rehób fiától, Cóbá királyától zsákmányolt.

¹³Akkor is hírnevet szerzett magának Dávid, amikor visszatért azután, hogy a Sós-völgyben megvert tizenhét ezer edómit. ¹⁴Edómba is helyőrséget helyezett. Helyőrséget helyezett el egész Edómban, úgyhogy egész Edóm Dávid szolgálója lett. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.

¹⁵Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva egész népének.

¹⁶**A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jehósáfát, Ahílúd fia volt.**

¹⁷**Cádók, Ahítúb fia és Ahímelek, Ebjátár fia voltak a papok, Szerájá pedig a kancellár.**

¹⁸Benájá, Jójadá fia a kerétiak és a pelétiak parancsnoka volt; Dávid fiai is papok voltak.

9

Dávid gondoskodik Jónátán fiáról

¹Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hűséggel tartozom Jónátánért? ²Volt egy Saul házából való szolga, akinek Cíbá volt a neve. Őt hívták Dávidhoz, és megkérdezte a király: Te vagy Cíbá? Ő így felelt: Én vagyok, a te szolgád.

³Akkor ezt mondta a király: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, akinek hűséggel tartozom Isten előtt? Cíbá ezt felelte a királynak: Van még Jónátánnak egy fia, aki mindkét

lábára béna. ⁴A király megkérdezte: Hol van? Cíbá így felelt a királynak: Lódebárban van, Ammiél fiának, Mákírnak a házában.

⁵Akkor üzent érte Dávid király, és elhozatta őt Lódebárból, Mákírnak, Ammiél fiának a házából. ⁶Amikor megérkezett Dávidhoz Mefíbóset, Saul fiának, Jónátánnak a fia, arccal a földig hajolt, és leborult előtte. Dávid megszólította: Mefíbóset! Ő így felelt: Itt van a te szolgád. ⁷Dávid ezt mondta neki: Ne félj, hiszen én hűséggel tartozom neked apádért, Jónátánért, és visszaadom neked nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál étkezel. ⁸Ekkor Mefíbóset leborult, és ezt mondta: Micsoda a te szolgád, hogy hozzám fordultál? Hiszen én olyan vagyok, mint egy döglött kutya!

⁹Ezután hívatta a király Cíbát, Saul szolgáját, és ezt mondta neki: Amije csak volt Saulnak és egész háza népének, mindent urad fiának adtam. ¹⁰Te műveld a földjét fiaiddal és szolgálóiddal együtt, és takarítsd be, hogy legyen mit ennie urad fia házában. Mefíbóset azonban, urad fia állandóan az én asztalomnál fog étkezni. Cíbának tizenöt fia és húsz szolgálója volt. ¹¹Cíbá így felelt a királynak: Mindent megtesz szolgád, amit uram, királyom parancsol szolgálójának. Mefíbóset pedig az én asztalomnál fog étkezni, mint egy királyfi! – mondta Dávid. ¹²Volt Mefíbósetnek egy Míká nevű kisleánya. Cíbá házában lakott mindnyájan Mefíbóset szolgálói voltak. ¹³Maga Mefíbóset Jeruzsálemben lakott, mert állandóan a király asztalánál étkezett. Ő mindkét lábára sánta volt.

10

Dávid harcai az arámokkal (Vö. 1Krn 19)

¹Történt ezek után, hogy meghalt az ammóniak királya, és utána a fia, Hánún lett a király.

²Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is szeretettel bánt velem. Elküldte tehát Dávid az udvari embereit, hogy megvigasztalják apja halála miatt. Amikor megérkeztek Dávid udvari emberei az ammóniak országába, ³ezt mondták az ammóniak vezérei uruknak, Hánúnnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért küldte hozzád Dávid az udvari embereit, hogy ezt a várost megszemléljék, kikémleljék és elpusztítsák! ⁴Elfogatta azért Hánún Dávid embereit, szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket. ⁵Amikor ezt jelentették Dávidnak, eljűk küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket, ezt üzenete nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok; azután térjete vissza!

⁶Amikor látták az ammóniak, hogy meggyűlöltették magukat Dáviddal, követeket küldtek, és zsoldjukba fogadták a bét-rehóbi arámokat és a cóbái arámokat, húszezer gyalogost, továbbá Maaká királyától ezer embert és Tóbból tizenkétezer embert. ⁷Amint meghallotta ezt Dávid, elküldte Jóábot egy egész sereggel, a legvitézebbekkel. ⁸Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a kapu bejáratánál. A cóbái és rehóbi arámok, meg Tób és Maaká emberei külön álltak fel a mezőn.

⁹Jóáb látta, hogy elől is, hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta egész Izráel színe-javát, és csatarendbe állította őket az arámokkal szemben, ¹⁰a hadinép maradékát pedig testvéreinek, Abísajnak a vezetésére bízta, és az ammóniakkal szemben állította csatarendbe.

¹¹Ezt mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én megyek segíteni neked. ¹²Légy erős, szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az ÚR pedig tegye azt, amit jónak lát!

¹³Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, azok pedig megfutamodtak.

¹⁴Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is megfutamodtak Abísaj elől, és bementek a városba. Akkor Jóáb visszatért az ammóniaktól, és Jeruzsálembé ment.

¹⁵Amikor az arámok látták, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, összegyűltek. ¹⁶Akkor elküldött Hadadezer, és fegyverbe szólította a folyamokon túli arámokat. Ezek megérkeztek Hélámba, élükön Sóbakkal, Hadadezer hadseregparancsnokával. ¹⁷Jelentették ezt Dávidnak,

aki összegyűjtötte egész Izráelt, átkelt a Jordánon, és megérkezett Hélám alá. Az arámok csatarendbe álltak Dáviddal szemben, és megütköztek vele. ¹⁸De megfutamodtak az arámok Izráel elől, és megölt Dávid az arámok közül hétszáz harci kocsin küzdő embert és negyvenezer lovast. Sóbakot, a hadseregparancsnokot is levágta, és ott halt meg. ¹⁹Amikor látták mindazok a királyok, akik Hadadezer szolgálói voltak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét kötöttek Izráellel, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem merték többé segíteni az ammóniakat.

11

Dávid és Betsabé

¹Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

²Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép volt. ³Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Elíám leánya, a hettita Úriás felesége. ⁴Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából, bement hozzá, ő pedig vele hált. Azután hazament az asszony.

⁵De az asszony teherbe esett. Megüzente hát Dávidnak: Teherbe estem! ⁶Akkor Dávid ezt üzenete Jóábnak: Küldd el hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz.

⁷Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép, és jól folyik-e a háború. ⁸Azután ezt mondta Dávid Úriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Úriás elhagyta a királyi palotát, és vitték utána a király ajándékát. ⁹De Úriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le ura többi szolgájával együtt, és nem ment haza. ¹⁰Amikor jelentették Dávidnak, hogy Úriás nem ment haza, ezt kérdezte Dávid Úriástól: Hiszen hosszú útról érkezél! Miért nem mentél hát haza? ¹¹Úriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és a feleségemmel háljak? Az életemre, a lelkemre mondom, hogy nem teszem ezt!

¹²Akkor ezt mondta Dávid Úriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Úriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. ¹³Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.

Úriás halála

¹⁴Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Úriással küldött el. ¹⁵Ezt írta a levélben: Állítsátok Úriást az arcvonalba, ahol a leghevesebb a küzdelem, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és halálát lelje!

¹⁶Igy történt a város ostrománál, hogy Jóáb Úriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok állnak. ¹⁷Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábnak, néhányan elestek a hadinépből, Dávid szolgálói közül. Meghalt a hettita Úriás is.

¹⁸Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról. ¹⁹Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, ²⁰és ha a király haragra lobban, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a városhoz? Hát nem tudátok, hogy a várfalról lőni fognak rátok? ²¹Ki ütötte agyon Abímeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébécben! Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Úriás is meghalt.

²²A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb. ²³A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az

emberek, ránk törtek a mezőn, de mi viaszorítottuk őket a kapu bejáratáig. ²⁴A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgálidra az íjászok, és meghaltak néhányan a király szolgálai közül. Szolgád, a hettita Úriás is meghalt.

²⁵Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: **Mondd meg Jóábnak: Ne tekintsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt!**

²⁶Amikor meghallotta Úriás felesége, hogy meghalt a férje, Úriás, elsiratta az urát. ²⁷A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az Úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

12

Nátán példázata

¹Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. ²A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. ³A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránkjája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. ⁴Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

⁵Dávid nagy haragra lobbant az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: **Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt elkövette!** ⁶A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.

⁷Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: **Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek föl Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből.** ⁸Neked adtam uradnak a házát, és öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. ⁹Miért vetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! ¹⁰Ezért nem távozik el soha a fegyver a házadtól, mivel megvetted engem, és elvette a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen.

¹¹Ezt mondja az ÚR: **A tulajdon házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára elveszem és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni.** ¹²Te ugyan titokban cselekedtél, én azonban egész Izráel előtt, napvilágnál cselekszem meg ezt!

¹³Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: **Vétkedtem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkedet, nem halsz meg.** ¹⁴Mivel azonban ezzel a tettel okot adtál az ÚR ellenségeinek a gyalázkodásra, meg kell hálnia a fiadnak, aki született neked.

Betsabé gyermeke meghal

¹⁵Ezután hazament Nátán. Az ÚR pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Úriás volt felesége szült Dávidnak. ¹⁶Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; böjtöt tartott Dávid, és amikor hazament, a földön fekvé töltötte az éjszakát. ¹⁷Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem engedte, és nem is evett velük semmit. ¹⁸A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál! ¹⁹Dávid azonban látta, hogy szolgálai maguk között sugdolóznak, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgálait: **Meghalt a gyermek? Meghalt – felelték.** ²⁰Ekkor fölkelt Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az ÚR házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett. ²¹Akkor ezt kérdezték a szolgálai: **Miért tetted ezt?**

Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de most, hogy meghalt a gyermek, fölkelsz és eszel?
²²Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán megkönyörül rajtam az ÚR, és életben marad a gyermek. ²³De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám.

Salamon születése, Rabbá elfoglalása

²⁴Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salamonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt. ²⁵Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedídjának nevezte az ÚR akarata szerint.

²⁶Jóáb eközben az ammóni Rabbá ellen harcolt, hogy elfoglalja a királyi várost. ²⁷De követeket küldött Jóáb Dávidhoz, és ezt üzent: Harcolok Rabbá ellen, és a vízvárost már elfoglaltam. ²⁸Most azért gyűjtsd össze a hadinép többi részét, vedd ostrom alá a várost, és foglald el, különben én foglalom el a várost, és akkor az én nevemről nevezik majd el. ²⁹Ekkor összegyűjtötte Dávid az egész hadinépet, Rabbá alá vonult, harcolt ellene, és elfoglalta. ³⁰Levette királyuk fejéről a koronát, amely egy talentum súlyú aranyból készült, és drágakövekkel volt kirakva, és Dávid a saját fejére helyezte azt. A városból is igen sok zsákmányt vitt el. ³¹A benne levő népet pedig kihozatta, és fűrészsel, vascsákánnyal és vasfejszével dolgoztatta, meg tégláégető kemencékhez rendelte ki őket. Így járt el valamennyi ammóni várossal. Azután visszatért Dávid egész hadinépével együtt Jeruzsálembe.

13

Amnón és Támár

¹Ezek után a következő dolog történt: volt Absolonnak, Dávid fiának egy szép húga, akinek Támár volt a neve. Megszerette őt Amnón, Dávid fia. ²Amnón annyira epekedett hűgáért, Támárért, hogy szinte belebetegedett, mert a leány szűz volt, és Amnón lehetetlennek látta, hogy valamit is tehessen vele. ³Volt azonban Amnónnak egy Jónádáb nevű barátja, Sammának, Dávid testvérének a fia. Jónádáb agyafúrt ember volt. ⁴Ezt mondta neki: Mi az oka annak, királyfi, hogy napról napra levertőbb vagy? Nem mondanád meg nekem? Amnón ezt felelte neki: Támárba, Absolon öcsém hűgába vagyok szerelmes. ⁵Jónádáb ezt mondta neki: Feküdj ágyba, és tettesd magad betegnek! Ha eljön apád, hogy meglátogasson, ezt mondd neki: Hadd jöjjön ide Támár hűgom, hogy ennem adjon. Szemem láttára készítse el az ételt, hogy lássam, és az ő kezéből egyem! ⁶Lefeküdt tehát Amnón, és betegnek tette magát. Amikor elment a király, hogy meglátogassa, ezt mondta Amnón a királynak: Hadd jöjjön ide Támár hűgom, és süssön szemem láttára néhány süteményt, az ő kezéből szeretnék enni!

⁷Akkor üzenetet küldött Dávid Támárnak a palotába: Menj el Amnón bátyád házába, és készíts neki valami ennivalót! ⁸El is ment Támár bátyjának, Amnónnak a házába, aki ágyban volt. Fogta a tésztát, meggyúrta, a szeme láttára kiszaggatta, és megsütötte a süteményt. ⁹Azután fogta a serpenyőt, és feltálalta neki, de ő nem akart enni. Majd azt mondta Amnón: Küldjétek ki innen mindenkit! Ki is ment onnan mindenki.

¹⁰Akkor ezt mondta Amnón Támárnak: Hozd be az ételt a hálószobába, a kezedből szeretnék enni! Fogta tehát Támár a süteményt, amit készített, és bevitte a hálószobába bátyjának, Amnónnak. ¹¹Amikor odanyújtotta neki, hogy egyék, az megragadta őt, és ezt mondta neki: Gyere, hűgom, hálj velem! ¹²Ő azonban ezt mondta neki: Jaj, bátyám, ne kövess el rajtam erőszakot, mert nem szabad így cselekedni Izráelben! Ne kövess el ilyen gyalázatot! ¹³Én hová menjek majd szégyenemben? Téged pedig gyalázatosnak fognak tartani Izráelben. Inkább beszélj a királlyal, bizonyára nem tagad meg engem tőled. ¹⁴De ő nem akart hallgatni rá, és mert erősebb volt nála, erőszakot követett el rajta, és vele hált.

¹⁵Utána azonban annyira meggyűlölte őt Amnón, hogy nagyobb lett a gyűlölete, amellyel gyűlölte, annál a szerelemnél, amellyel szerette, és ezt mondta neki Amnón: Kelj fel,

eredj innen! ¹⁶De ő ezt felelte neki: Ha elküldesz, akkor még nagyobb gonzságot követsz el annál, amit már elköveltél rajtam. De ő nem akart hallgatni rá, ¹⁷sőt kiállt a szolgálatára álló legénynek, és ezt parancsolta: Kergessétek ki innen ezt a lányt az utcára, és zárd be utána az ajtót! ¹⁸Támáron tarka ruha volt, mert ilyen köntösbe szoktak öltözni a király szűz lányai. A szolgálta kivezette őt az utcára, és bezárta utána az ajtót. ¹⁹Támár ekkor hamut hintett a fejére, és megszagatta a tarka ruhát, amely rajta volt. Kezét a fejére kulcsolta, és jajveszékelve járt-kelt.

Absolon megöleti Amnónt

²⁰Akkor a bátyja, Absolon ezt mondta neki: Talán Amnón bátyád volt veled? Légy csendben most, húgom, mert a testvéred ő! Ne vedd a szívedre ezt a dolgot! Ezután Támár magára hagyatva lakott testvérenek, Absolonnak a házában. ²¹Dávid király azonban meghallotta mindezeket, és nagyon megharagudott. ²²Absolon pedig nem szólt Amnónhoz sem jót, sem rosszat. De meggyűlölte Absolon Amnónt, mert erőszakot követett el a húgán, Támáron.

²³Két esztendő múlva Absolon juhait nyírták az Efraimhoz tartozó Baal-Hácórbán. Absolon meghívta az összes királyfit. ²⁴Absolon ugyanis a király elé járult, és ezt mondta: Éppen most nyírják szolgáló juhait. Jöjjön el azért a király udvari embereivel együtt a te szolgálóhoz! ²⁵De a király ezt felelte Absolonnak: Ne menjünk el, fiam, mindnyájan, hogy ne legyünk a terhedre! És bár unszolta őt, nem akart elmenni, hanem megáldotta őt. ²⁶Akkor ezt mondta Absolon: Ha nem jössz, akkor jöjjön el velünk Amnón, a testvérem! A király így felelt: Miért menjen el veled? ²⁷De amikor unszolni kezdte Absolon, elengedte vele Amnónt és a többi királyfit.

²⁸Akkor Absolon megparancsolta a legényeinek: Jól figyeljétek! Amikor Amnón jókedvű lesz a bortól, ezt mondom nektek: Vágjátok le Amnónt! Ti pedig öljétek meg, ne féljétek, hiszen én adom nektek a parancsot! Legyetek erősek és bátrak! ²⁹Úgy is tettek Absolon legényei Amnónnal, ahogyan Absolon parancsolta. A királyfiak pedig mindnyájan felugrottak, öszvérre ültek, és elmenekültek.

³⁰Még úton voltak, amikor ez a hír jutott el Dávidhoz: Megölette Absolon az összes királyfit, egy sem maradt meg közülük! ³¹Akkor fölkel a király, megszagatta a ruháját, és a földre feküdt. Szolgái is mind megszagattott ruhában álltak mellette.

³²De megszólalt Jónádáb, Sammának, Dávid testvérenek a fia, és ezt mondta: Ne gondolja az én uram, hogy mind megölték az ifjakat, a királyfiakat, mert egyedül Amnón halt meg. Föltette ezt magában Absolon már akkor, amikor Amnón erőszakot követett el húgán, Támáron. ³³Ne higgye azért az én uram, királyom, hogy az összes királyfi meghalt, mert csak Amnón halt meg.

³⁴Absolon pedig elmenekült. Az őrálló legény föltekintett, és látta, hogy nagy sokaság közeledik nyugat felől a hegyoldal. ³⁵Akkor ezt mondta Jónádáb a királynak: Ott jönnek a királyfiak! Úgy történt, ahogyan megmondta szolgáló. ³⁶Amint befejezte szavait, már meg is érkeztek a királyfiak, és hangos sírásba kezdtek. Maga a király és összes udvari embere is igen nagy sírásra fakadt.

³⁷Absolon tehát elmenekült, és elment Talmajhoz, Ammíhúr fiához, Gesúr királyához. Dávid pedig egyre csak gyászolta fiát. ³⁸Absolon három esztendeig maradt Gesúrban, miután odamenekült.

³⁹Dávid király végül felhagyott azzal a szándékával, hogy Absolon ellen vonuljon, mert megvigasztalódott Amnón halála miatt.

14

Jóáb ki akarja békíteni Dávidot Absolonnal

¹Jóáb, Cerújá fia észrevette, hogy a király gondolatai Absolonon járnak. ²Elküldött azért Jóáb Tekóába, hozatott onnan egy bölcs asszonyt, és ezt mondta neki: Tégy úgy, mintha

gyászolnál: öltözz gyászruhába, ne kend meg magad olajjal, és viselkedj úgy, mint egy olyan asszony, aki régóta gyászolja halottját. ³Így menj be a királyhoz, és ezt meg ezt mondd neki! Jóáb ugyanis a szájába adta, hogy mit beszéljen.

⁴A tekóai asszony bement a királyhoz, arcával a földet érintve leborult, és ezt mondta: Segíts rajtam, ó, király! ⁵A király ezt kérdezte tőle: Mi a panaszod? Ő így felelt: Ó, jaj! Özvegyasszony vagyok, meghalt a férjem. ⁶Volt a te szolgálóleányodnak két fia, akik összevesztek a mezőn, és mivel nem volt, aki szétválasztotta volna őket, az egyik leütötte a másikat, és megölte! ⁷Erre az egész nemzetség rátámadt a te szolgálóleányodra, és ezt mondták: Add ki a testvérgyilkost, hogy megöljük a testvééréért, akit meggyilkolt, sőt elpusztítjuk még az örökösét is! Így akarják kioltani még a megmaradt szikrát is, hogy ne maradjon a férjemnek se neve, se utódja a földön. ⁸Akkor a király ezt mondta az asszonynak: Menj haza, én majd rendelkezem az ügyedben! ⁹A tekóai asszony ezt felelte a királynak: Uram, királyom, a bűn terhe rám és családomra nehezedik, a király és az ő trónja azonban sérthetetlen! ¹⁰Erre a király ezt mondta: Hozd ide elém, aki ellened szót emel, és nem bánt többé téged. ¹¹Az asszony így felelt: Esküdj meg, ó, király, Istenedre, az Úrra, hogy ne folytathassa a pusztítást a vérbosszúra vágyó, és ne pusztítsák el a fiamat! A király így felelt: Az élő Úrra mondom, hogy egy haja szála sem görbül meg a fiadnak.

¹²De az asszony ezt mondta: Szabad még a te szolgálóleányodnak egy szót szólnia hozzád, uram, királyom? Ő így felelt: Beszélj! ¹³Az asszony ezt mondta: Hát te miért gondoltál ilyet az Isten népe ellen? Hiszen a király, aki ezt a szót kimondta, maga is vétkes, mert nem hozatja vissza a király, akit eltaszított magától. ¹⁴Mert bizony meghalunk, és olyanok leszünk, mint a víz, amelyet ha a földre öntenek, nem lehet összeszedni. De amíg Isten nem veszi el az életet, az a szándéka, hogy még az eltaszított se maradjon tőle eltaszítva. ¹⁵Most, hogy bejöttem elbeszélni ezt a dolgot az én uramnak, a királynak, bizony ijesztgetett a nép. De azt gondolta a te szolgálóleányod: Beszélek én mégis a királlyal, hátha megteszi a király, amit a szolgálóleánya mond. ¹⁶Biztosan meghallgatja a király, és megmenti szolgálóleányát annak a kezéből, aki fiammal együtt ki akar pusztítani az Isten tulajdon népe közül. ¹⁷Még ezt is mondta a te szolgálóleányod: Az én uram, királyom beszéde megnyugtató lesz a számomra, mert olyan az én uram, királyom, mint az Isten angyala, meghallja mind a jót, mind a rosszat. Az ÚR, a te Istened legyen veled!

¹⁸A király azonban megszólalt, és ezt mondta az asszonynak: Ne titkolj el előttem semmit, ha most kérdezek tőled valamit! Az asszony így felelt: Beszéljen csak az én uram, királyom! ¹⁹A király ezt kérdezte: Nem Jóáb keze van mindebben? Az asszony így felelt: Az életemre mondom, uram, királyom, hogy nem lehet kitérni sem jobbra, sem balra az elől, amit az én uram, királyom mond. Valóban a te szolgád, Jóáb adott parancsot nekem, és ő adta mindezeket a szavakat a te szolgálóleányod szájába. ²⁰Azért tette ezt a te szolgád, Jóáb, hogy a dolog más fordulatot vegyen. De az én uram bölcs, olyan a bölcsessége, mint az Isten angyaláé, mindent tud, ami az országban történik.

Absolon visszatér száműzetéséből

²¹Akkor ezt mondta a király Jóábnak: Rendben van, megteszem ezt a dolgot. Eredj, hozd vissza azt a fiút, Absolont! ²²Ekkor Jóáb arcával a földet érintve leborult, és áldotta a királyt. Azután ezt mondta Jóáb: Ma tudta meg a te szolgád, uram, királyom, hogy jóindulattal vagy hozzám, mert teljesítetted, ó, király, a te szolgád kérését. ²³Elindult hát Jóáb, elment Gesúrba, és hazahozta Absolont Jeruzsálembe. ²⁴De a király ezt parancsolta: Vonuljon vissza a maga házába, nem láthat engem! Absolon tehát visszavonult a házába, és nem láthatta a királyt.

²⁵Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig. ²⁶És amikor levágatta a haját – időnként ugyanis levágatta, mert olyan nehéz volt a haja, hogy le kellett vágatnia –, kétszáz sekel volt

hajának a súlya, a királyi súlymérték szerint. ²⁷Három fia született Absolonnak, meg egy leánya, név szerint Támár. Ez igen szép nő volt.

²⁸Két esztendeje lakott már Absolon Jeruzsálemben, de a királyt nem láthatta. ²⁹Üzent azért Absolon Jóábnak, hogy elküldje a királyhoz, de ő nem akart elmenni hozzá. Üzent másodszer is, de ő mégsem akart elmenni. ³⁰Akkor így szólt szolgálóinak: Nézzétek, Jóáb birtoka az enyém mellett van, és ott árpája van neki. Menjetek és gyújtsátok föl! Föl is gyújtották Absolon szolgálói azt a birtokot.

³¹Ekkor fölkelt Jóáb, elment Absolonhoz, és ezt kérdezte tőle: **Miért gyújtották föl szolgálád az én birtokomat?!** ³²Absolon így felelt Jóábnak: Azért, mert üzentem neked, hogy jöjj ide; el akarlak küldeni a királyhoz, hogy mondd meg neki: Miért jöttem haza Gesúrból? Jobb volna nekem még mindig ott lennem. Most már látni akarom a királyt! Ha bűnös vagyok, ölessen meg! ³³Elment tehát Jóáb a királyhoz, és elmondta neki ezt, ő pedig magához hívatta Absolont. Az elment a királyhoz, és arcával a földet érintve leborult előtte; a király pedig megcsókolta Absolont.

15

Absolon lázadása

¹Történt ezek után, hogy Absolon szerzett magának egy harci kocsit, lovakat és ötven embert, akik előtte futottak. ²Reggelenként odaállt Absolon a kapuba az út mellé, és megszólított mindenkit, aki valamilyen peres ügyben ment a királyhoz ítéletért. Megkérdezte: Melyik városból való vagy? És ha az ezt felelte: Izraelnek ebből vagy abból a törzséből való a te szolgálád, ³akkor ezt mondta neki Absolon: Nézd, a te ügyed helyes és jogos, de nincs a királynál senki, aki meghallgasson téged. ⁴Majd így folytatta Absolon: Bárcsak engem tennének bírónak ebben az országban! Akkor bárki jönne hozzám, akinek peres ügye van, én igazságot szolgáltatnék neki. ⁵És ha valaki közeledett hozzá, hogy leboruljon előtte, akkor kinyújtotta a kezét, magához szorította, és megcsókolta. ⁶Így tett Absolon egész Izraelből mindazokkal, akik ítéletért mentek a királyhoz. Így lopta be magát Absolon az izráeli emberek szívébe.

⁷Négy esztendő elteltével ezt mondta Absolon a királynak: Hadd menjek el, hogy teljesítsem Hebrónban az Úrnak tett fogadalmamat! ⁸Mert ezt a fogadalmat tette a te szolgálád, amikor az arámi Gesúrbán lakott: Ha egyszer visszavisz engem az Úr Jeruzsálembé, áldozattal fogok szolgálni az Úrnak. ⁹A király azt mondta neki: Menj el békességgel! Elindult tehát, és elment Hebrónba.

¹⁰Közben titkos megbízottakat küldött Absolon Izrael minden törzséhez ezzel az üzenettel: Ha meghalljátok a kürt szavát, kiáltsátok ezt: Király lett Absolon Hebrónban!

¹¹Kétszáz férfi ment Absolonnal Jeruzsálemből, akik jóhiszeműen mentek a hívására, nem tudva semmit a dolgról. ¹²Absolon bemutatta az áldozatot, közben pedig magához hívatta a gilói Ahítófelt, Dávid tanácsosát is Gilóból, a maga városából. Az összeesküvés pedig erősödött, és egyre többen csatlakoztak Absolonhoz.

Dávid elmenekül Jeruzsálemből

¹³Egy hírnök érkezett Dávidhoz, és jelentette: Absolonhoz hajolt az izráeliek szíve! ¹⁴Akkor ezt parancsolta Dávid udvari emberei közül mindazoknak, akik Jeruzsálemben mellette voltak: Jertek, fussunk, mert másképpen nem tudunk elmenekülni Absolon elől. Sietve menjetek, mert ő is siet, és ha utolér bennünket, veszedelmet zúdít ránk, és kardélre hányja a várost. ¹⁵A király emberei ezt felelték a királynak: Minden úgy legyen, ahogyan akarod, uram, királyom; mi a te szolgálád vagyunk! ¹⁶Ekkor elindult a király, és nyomában egész háza népe. Tíz másodfeleségét azonban hátrahagyta a király, hogy őrizzék a palotát.

¹⁷Így vonult ki a király, és nyomában egész hadinépe. De a legszélső háznál megálltak, ¹⁸és elvonult előtte valamennyi szolgálója: a kerétiiek és a pelétiiek, valamint az a hatszáz gáti ember, akik vele jöttek Gátból. Mindezek elvonultak a király előtt.

¹⁹Akkor ezt mondta a király a gáti Ittajnak: Miért jössz te is velünk? Térj vissza, és maradj a király mellett. Hiszen te idegen vagy itt, száműzve lakóhelyedről. ²⁰Nemrég jöttél, és máris bujdosóvá tegyelek azzal, hogy velünk jössz? Én megyek, ahová mehetek. De te térj vissza, és vidd magaddal testvéreidet is; szeretet és hűség legyen veled! ²¹Ittaj azonban így válaszolt a királynak: Úgy igaz, ahogy él az Úr és az én uram, királyom, hogy bárhol is lesz az én uram, királyom, ott lesz a te szolgád is, akár élve, akár halva. ²²Erre Dávid ezt mondta Ittajnak: Akkor hát gyere, és vonulj velünk! Elvonult tehát a gáti Ittaj is, valamennyi emberével és azok hozzátartozóival együtt. ²³Mindenki hangosan sírt az országban, amikor elvonult az egész hadinép. A király átkelt a Kidrón-patakon, és az egész hadinép elvonult a pusztába vezető úton.

Dávid intézkedései

²⁴Ott volt Cádók is, és vele az összes lévita, akik az Isten szövetségládáját vitték. Letették az Isten ládáját, Ebjátár pedig áldozott, amíg csak ki nem vonult a városból az egész hadinép.

²⁵Akkor a király ezt mondta Cádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba! Ha kegyelmes lesz hozzám az Úr, akkor visszahoz engem, és látnom engedni még azt és annak lakóhelyét.

²⁶De ha ezt mondaná: Nem gyönyörködöm benned, akkor itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát! ²⁷Majd ezt mondta Cádók papnak a király: Nézd csak! Térj vissza a városba békességgel, és veletek együtt két fiatok is: a te fiad, Ahímaac, meg Ebjátár fia, Jónátán. ²⁸Figyeljete! Én majd a pusztára eső gázlónál tartózkodom, amíg valami hír nem érkezik hozzám tőletek.

²⁹Cádók és Ebjátár tehát visszavitték az Isten ládáját Jeruzsálembe, és ott maradtak.

³⁰Dávid azután elindult fölfelé az Olajfák hegyének lejtőjén, és amíg ment, egyre csak sírt. Betakart fejjel, mezítláb ment, és vele együtt az egész hadinép is betakarta a fejét, és ahogy mentek fölfelé, egyre csak sírtak. ³¹Amikor jelentették Dávidnak, hogy Ahítófel is az összeesküvők között van Absolonnál, ezt mondta Dávid: Kérlek, Uram, hiúsítsd meg Ahítófel tanácsát! ³²Amikor fölért Dávid a hegy tetejére, ahol Istenhez szokott imádkozni, éppen szembejött vele az arki Húsaj megszagattott ruhában, földet szórva a fejére. ³³Dávid ezt mondta neki: Ha velem tartasz, csak terhemre leszel, ³⁴de ha visszatérsz a városba, és ezt mondod Absolonnak: Én a te szolgád leszek, ó, király! Azelőtt apád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád vagyok! – akkor meg tudod hiúsítani Ahítófel tanácsát. ³⁵Ott lesznek veled a papok, Cádók és Ebjátár is. Azért mindent, amit a királyi palotából hallasz, jelentsd Cádók és Ebjátár papoknak. ³⁶Ott van velük a két fiuk is: Cádóké Ahímaac, Ebjátáré pedig Jónátán. Velük mindent megüzenhettek nekem, amit csak hallotok. ³⁷Húsaj, Dávid barátja be is ment a városba. Absolon is megérkezett Jeruzsálembe.

16

Cíba Dávidhoz pártol

¹Alig jutott túl Dávid a hegytetőn, szembejött vele Cíba, Mefibóset szolgája, két főszerszámozott számarral. Volt rajtuk kétszáz kenyér, száz csomó aszú szőlő, száz adag érett gyümölcs és egy tömlő bor. ²A király megkérdezte Cíbától: Mit akarsz ezzel? Cíba így felelt: A szamarak legyenek a király háza népéé, hogy azokon járjanak, a kenyér és az érett gyümölcs legyen a szolgák eledele, a bor pedig itala annak, aki ellankad a pusztában. ³Ekkor megkérdezte a király: Hol van uradnak a fia? Cíba így felelt a királynak: Ő Jeruzsálemben maradt, mert azt gondolja, hogy Izráel háza most visszaadja neki apja királyságát. ⁴A király ezt mondta Cíbának: Legyen minden a tied, ami Mefibóseté volt. Cíba erre így felelt: Leborulok előtted, légy hozzám ezután is jóindulattal, uram, királyom!

Simei szidalmazza Dávidot

⁵Amikor Dávid király Bahúrím mellé ért, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simei, Gérá fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket. ⁶Sőt kövel hajigálta Dávidot és Dávid király embereit, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség. ⁷Simei így szidalmazta őt: Gyere csak, gyere, te vérengző, elvetemült ember!

⁸Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott véré, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! ⁹Akkor ezt mondta a királynak Abísaj, Cerújá fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét!

¹⁰A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? ¹¹Majd ezt mondta Dávid Abísajnak és összes emberének: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. ¹²Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! ¹³Dávid továbbment embereivel az úton, Simei pedig vele átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje. ¹⁴Így jutott el a király és a vele levő hadinép fáradtan a Jordánhoz, és ott pihenőt tartottak.

Absolon bevonul Jeruzsálembe

¹⁵Absolon és az egész izráeli hadinép megérkezett Jeruzsálembe. Vele volt Ahítófel is.

¹⁶Amikor az arki Húsaj, Dávid barátja bement Absolonhoz, ezt mondta Húsaj Absolonnak: Éljen a király! Éljen a király! ¹⁷De Absolon ezt kérdezte Húsajtól: Hát csak ennyire vagy hűséges a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal? ¹⁸Húsaj ezt felelte Absolonnak: Azért nem, mert én azé leszek és annál maradok, akit az ÚR és ez a hadinép, meg az összes izráeli választott. ¹⁹Másodszor pedig: kinek szolgáljak én, ha nem az ő fiának? Ahogyan apádat szolgáltam, ugyanúgy foglak téged is.

²⁰Absolon ezt mondta Ahítófelnek: Adjatok tanácsot, hogy mit tegyünk! ²¹Ahítófel ezt mondta Absolonnak: Menj be apád másodfeleségeihez, akiket itthagyt a palota őrzésére. Ha meghallja egész Izráel, hogy meggyűlöltetted magad apáddal, annál inkább fölbátorodnak mindazok, akik veled tartanak. ²²Így hát sátrat vontak fel Absolonnak a háztetőn, Absolon pedig bement apja másodfeleségeihez, egész Izráel szeme láttára.

²³Abban az időben olyannak tartották Ahítófel tanácsát, amit adott, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Ilyennek tartotta Ahítófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.

17*Ahítófel és Húsaj tanácsa*

¹Azután ezt mondta Ahítófel Absolonnak: Kiválasztok tizenkétezer embert, elindulok, és üldözöm Dávidot még ma éjjel. ²Megtámadom, amíg fáradt és erőtlen, megriasztom, és szétszalad az egész hadinép, amely vele van. Egyedül a királyt ölöm meg. ³Az egész hadinépet visszahozom hozzád, mert az egésznek a visszatérése attól az egy embertől függ, akit te halálra keresel, és ez az egész népnek javára lesz. ⁴Tetszett ez a beszéd Absolonnak és Izráel véneinek.

⁵De Absolon ezt mondta: Hívjátok ide az arki Húsajt is, hallgassuk meg, mi mondanivalója van neki. ⁶Amikor Húsaj megérkezett Absolonhoz, így szólt hozzá Absolon: Ahítófel ezt meg ezt mondta. Úgy tegyünk-e, ahogyan ő mondta, vagy ne? Mondd meg! ⁷Húsaj ezt mondta Absolonnak: Ez egyszer nem jó tanácsot adott Ahítófel. ⁸Azt mondta Húsaj: Magad is tudod, hogy apád és emberei kiváló harcosok, és olyan elkeseredettek, mint a kölykeiktől megfosztott medve a mezőn. Azonfelül apád harchoz értő ember, aki nem engedi aludni a hadinépet. ⁹Ő maga valamilyen üregben rejtőzködhet, vagy más helyen.

Megtörténhet, hogy mindjárt kezdetben elesnek néhányan, és ha ennek hallatára azt kezdik beszélni, hogy vereség érte az Absolonnal tartó népet, ¹⁰akkor kétségbe fog esni még a legbátrabb harcos is, akinek olyan a szíve, mint az oroszláné. Hiszen egész Izráel tudja, hogy apád kiváló katona, és csupa bátor ember van vele. ¹¹Én bizony azt tanácsolom, hogy inkább gyűjtsd magadhoz egész Izráelt Dántól Beérsebáig, hogy annyian legyenek, mint tengerparton a homok, és te magad menj velük. ¹²Akkor aztán rátámadunk ott, ahol megtaláljuk. Úgy törünk majd rá, ahogy a harmat hull a földre, és nem marad meg sem ő, sem a vele levő emberek közül senki. ¹³Ha pedig valamelyik városba húzódna vissza, akkor egész Izráel köteleket húz majd a város köré, és lerántjuk azt a völgybe, hogy még egy kavics se marad meg ott!

¹⁴Erre azt mondta Absolon és az összes izráeli: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahítófel tanácsánál! Mert az ÚR úgy rendelte, hogy megghiúsuljon Ahítófel jó tanácsa, és így az ÚR Absolon vesztét okozza.

Dávid megtudja Absolon tervét

¹⁵Húsaj pedig elmondta Cádók és Ebjátár papoknak: Ilyen tanácsot adott Ahítófel Absolonnak és Izráel véneinek, én viszont ezt meg ezt tanácsoltam. ¹⁶Most tehát sietve küldjetelek jelentést Dávidnak: Ne töltsd ma az éjszakát a puszta felé vezető gázlóknál, hanem azonnal kelj át, különben elpusztul a király és az egész vele levő hadinép. ¹⁷Jónátán és Ahímaac a Rógélforrásnál álldogáltak. Oda járt egy szolgálóleány, az hordta nekik a híreket, ők pedig elmentek és hírt vittek Dávid királynak. A városba ugyanis nem mertek bemenni, hogy meg ne lássák őket.

¹⁸Mégis meglátta őket egy szolga, és hírül adta Absolonnak. Ezért mindketten gyorsan elindultak, és bementek egy bahúrími ember házába. Ennek az udvarában volt egy kút, oda ereszkedtek le. ¹⁹A felesége pedig fogott egy terítőt, letakarta vele a kút száját, és gabonát öntött rá, úgyhogy semmit sem lehetett észrevenni. ²⁰Amikor megérkeztek az asszonyhoz Absolon szolgálói, és megkérdezték, hogy hol van Ahímaac és Jónátán, az asszony így felelt nekik: Továbbmentek innen a vízhez. És keresték őket, de mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe.

²¹Miután eltávoztak, ezek kijöttek a kútból, elmentek, és megvitték a hírt Dávid királynak. Ezt mondták Dávidnak: Induljatok, keljetelek át gyorsan a vízen, mert veszedelmes tanácsot adott Ahítófel! ²²Elindult azért Dávid a vele levő egész hadinéppel együtt, és átkeltek a Jordánon. Virradatra senki sem maradt, aki ne kelt volna át a Jordánon.

²³Amikor látta Ahítófel, hogy nem az ő tanácsát követik, fölnyergelte a szamarát, elindult, és hazament a városába. Végrendelkezett háza népéről, azután felakasztotta magát. Így halt meg, és eltemették apja sírjába.

²⁴Dávid már Mahanajimba érkezett, amikor Absolon az összes izráelivel együtt átkelt a Jordánon. ²⁵Absolon Jóáb helyett Amászát állította a hadsereg élére. Amászá egy Jitrá nevű izráeli ember fia volt, aki Abígallal, Náhás leányával halt; Abígal Cerújának, Jóáb anyjának a nővére volt. ²⁶Izráel és Absolon Gileád földjén ütött tábor.

²⁷Amikor Dávid Mahanajimba érkezett, az ammóni Rabbából való Sóbí, Náhás fia, a Lódebárból való Mákír, Ammiél fia és a gileádi Rógélímből való Barzillaj ²⁸takarókat, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét, ²⁹továbbá mézet, vaját, juhtúrót és tehénsajtot vittek enni Dávidnak és a vele levő hadinépnek, mert ezt gondolták: Éhes, fáradt és szomjas lehet a hadinép a pusztában.

18

Absolon veresége és halála

¹Ezután számba vette Dávid a vele levő hadinépet, és ezredeseket meg századosokat állított az élükre. ²Dávid a hadinép egyharmadát Jóábra bízta, egyharmadát Abísajra, Cerújá fiára, Jóáb

testvéreire, egyharmadát pedig a gáti Ittajra. A király ezt mondta a népnek: Magam is veletek megyek! ³De a nép így felelt: Nem jöhetsz, mert ha mi megfutamodunk is, az nem számít; sőt ha a sereg fele meg is halna, az sem számít semmit. De te annyit érsz, mint tízezer magunkfajta ember. Jobb tehát, ha a városból segítesz bennünket.

⁴A király ezt mondta nekik: Úgy tesztek, ahogy jónak látjátok. Majd odaállt a király a kapu mellé, az egész hadinép pedig kivonult századonként és ezredenként. ⁵Jóábnak, Abísajnak és Ittajnak megparancsolta a király: Az én kedvemért bánjatok kíméletesen azzal a fiúval, Absolonnal! Hallotta az egész hadinép is, hogy mit parancsolt a király Absolon felől minden vezérének.

⁶Azután kivonult a hadinép a mezőre Izráel ellen, de az ütközetre az efraimi erdőben került sor. ⁷Ott verték meg az izráeli sereget Dávid emberei. Nagy vereség érte ott őket azon a napon: elesett húszezer ember. ⁸Kiterjedt a harc arra az egész vidékre, és a hadinépből sokkal többet pusztított el az erdő azon a napon, mint ahányan a csatatéren pusztultak el.

⁹Dávid emberei egyszer csak rábukkantak Absolonra: Absolon egy öszvéren nyargalt; az öszvér beszaladt egy nagy tölgyfa sűrű ágai alá, Absolon pedig hajánál fogva fennakadt a tölgyfán. Ott lógott ég és föld között, mert az öszvér kiszaladt alóla. ¹⁰Meglátta ezt valaki, és jelentette Jóábnak. Ezt mondta: Láttam, hogy Absolon egy tölgyfán függ! ¹¹Jóáb ezt mondta annak, aki a hírt hozta: Ha láttad, miért nem terítetted mindjárt a földre? Gondom lett volna rá, hogy tíz ezüstöt meg egy övet adjak neked. ¹²De az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütné is a markomat, akkor sem emelnék kezet a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abísajnak meg Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra! ¹³Ha pedig alattomban elbántam volna vele, te sem fogtad volna a pártomat, hiszen a király előtt semmi sem marad titokban! ¹⁴Jóáb erre így felelt: Mit is vesztegetem veled az időmet?! Majd három dárdát kapott a kezébe, és beledöfte őket Absolon szívébe, aki még életben volt a tölgyfán. ¹⁵Azután körülfogta Absolont Jóáb tíz fegyverhordozó legénye, levágták és megölték.

¹⁶Ekkor Jóáb megfújta a kürtöt, mire a hadinép felhagyott Izráel üldözésével, mert Jóáb megállást parancsolt a népnek. ¹⁷Absolont pedig fogták, beledobták az erdőben egy nagy gödörbe, és egy igen nagy kőrakást hánytak rá. Az izráeliek pedig mind elfutottak, mindenki a maga otthonába.

¹⁸Absolon még életében vett magának egy emlékoszlopot, és felállította azt a Király-völgyben, mert ezt gondolta: Nincs fiam, aki fenntartaná nevem emlékét. Ezért saját magáról nevezte el az oszlopot; Absolon emlékoszlopának hívják azt még ma is.

Dávidnak hírül viszik Absolon halálát

¹⁹Ahímaac, Cádók fia ezt mondta: Futok, megviszem az örömhírt a királynak, hogy igazságot szolgáltatott neki ellenségeivel szemben az ÚR. ²⁰De Jóáb ezt mondta neki: Ne légy te ma hírvivő, majd máskor vihetsz örömhírt. Ma nem örömhírt vinnél, hiszen meghalt a király fia!

²¹Egy etióp embernek azonban ezt parancsolta Jóáb: Menj, jelentsd a királynak, amit láttál! Az etióp ember leborult Jóáb előtt, azután futásnak eredt. ²²Ahímaac, Cádók fia megint ezt mondta Jóábnak: Bármi történjék is, elfutok én is az etióp után! De Jóáb ezt felelte: Miért futnál éppen te, fiam? Nem örömhír ez, amelyért jutalmat kapnál. ²³Bármi történjék is – mondta –, elfutok! Erre azt mondta neki Jóáb: Hát fuss! Futásnak eredt tehát Ahímaac a kikkári úton, és megelőzte az etiópot.

²⁴Dávid ott ült a két kapu között, az őrálló pedig fölment a kapu tetejére a bástyára, és amikor körülnézett, látta, hogy egy ember fut egyedül. ²⁵Az őr lekiáltott, és jelentette ezt a királynak. A király ezt mondta: Ha egyedül van, örömhírt hoz. Közben az az ember egyre közeledett. ²⁶Azután meglátta az őr, hogy fut egy másik ember is. Lekialtott hát az őr a kapuba: Jön még valaki, az is egyedül fut! A király ezt mondta: Az is örömhírt hoz. ²⁷Majd

ezt mondta az őr: Úgy látom a futása alapján, mintha az első Ahímaac, Cádók fia volna. Akkor ezt mondta a király: Jó ember ő, biztosan jó hírt hoz.

²⁸Ahímaac ezt kiáltotta a királynak: Békesség! Azután leborult a király elé arccal a földre, és ezt mondta: Áldott az ÚR, a te Istened! Kezedbe adta azokat, akik kezet emeltek az én uramra, királyomra. ²⁹De a király ezt kérdezte: Épségben van-e az a fiú, Absolon? Ahímaac így felelt: Láttam egy nagy tömeget, de Jóáb elküldte a király egyik szolgáját meg a te szolgádat is, ezért nem tudom, mi történt. ³⁰A király erre ezt mondta: Eredj odébb, állj félre! Ő tehát odébbment, és félreállt. ³¹Közben megérkezett az etióp ember is, és így szólt: Jó hírt küldenek, uram, királyom! Igazságot szolgáltatott ma neked az ÚR mindazokkal szemben, akik fölkeltek ellened. ³²De a király ezt kérdezte az etióptól: Épségben van-e az a fiú, Absolon? Az etióp így felelt: Úgy járjanak az én uram, királyom ellenségei, és mindazok, akik a vesztedre törnek, mint az a fiú!

19

Dávid siratja Absolont

¹A király megrendült, és sírva ment föl a kapu fölötti helyiségbe. Miközben ment, ezt mondogatta: Fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bárcsak én haltam volna meg helyetted, fiam, fiam, Absolon!

²Jóábnak azonban jelentették, hogy a király sírva gyászolja Absolont. ³Gyászra fordult ezért a győzelem azon a napon az egész nép számára, mert meghallotta a nép, hogy bánkódik a király a fia miatt. ⁴Úgy lopakodott be a hadinép aznap a városba, ahogyan a szégyent vallott hadinép szokott belopakodni, ha a csatában megfutamodott. ⁵A király pedig betakarta az arcát, és hangosan jajgatott a király: Fiam, Absolon, fiam, fiam, Absolon!

⁶Akkor Jóáb bement a királyhoz a házba, és ezt mondta: Megszégyenítetted ma minden emberedet, pedig ők megmentették az életedet, fiaidnak és leányaidnak az életét, feleségeidnek és másodfeleségeidnek az életét. ⁷Hiszen te azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy neked nem számítanak vezéreid és embereid! Bizony, most már tudom, hogy jobban szeretnéd, ha mi mindnyájan meghaltunk volna ma, csak Absolon élne.

⁸De most már kelj föl, menj ki, és beszélj szolgálidhoz szívhez szólóan, mert az Úrra esküszöm, hogy ha nem jössz ki, éjjelre már egy ember sem marad melletted! Ez pedig rosszabb lesz neked minden bajnál, ami ifjúságodtól fogva mostanáig ért téged. ⁹Erre fölkel a király, és leült a kapuban. Az egész hadinépnek pedig kihirdették, hogy a király a kapuban ül, és az egész hadinép a király elé járult.

Izráel visszahívja Dávidot

⁹Izráel tehát menekült, ki-ki a maga otthonába. ¹⁰És civakodás kezdődött Izráel népének törzsei között, és ezt mondták: A király mentett meg bennünket ellenségeink kezéből. Ő szabadított meg bennünket a filiszteusok kezéből is, és most el kellett menekülnie az országból Absolon miatt. ¹¹De Absolon, akit mi fölkentünk, meghalt a harcban. Mire vártok hát, miért nem hozzuk vissza a királyt?

¹²Dávid király pedig ezt az üzenetet küldte Cádók és Ebjátár papoknak: Így beszéljetek Júda véneihez: Miért akartok utolsók lenni a király hazahozásában? Eljutott ugyanis a királyi udvarba annak a híre, amiről egész Izráel beszél. ¹³Ti az én testvéreim vagytok, az én húsom és vérem. Miért akartok utolsók lenni a király visszahozásában? ¹⁴Mondjátok meg Amászának: Te az én húsom és vérem vagy. Úgy segítsen meg engem az Isten most és ezután is, hogy te leszel Jóáb helyett a hadseregpapancsnokom egész életemben. ¹⁵Így nyerte meg egy emberként minden júdai szívét, úgyhogy üzenetet küldtek a királynak: Térj vissza minden emberrel együtt!

Dávid megkegyelmez Simeinek és Mefibósetnek

¹⁶Visszaindult tehát a király, és elérkezett a Jordánhoz. A júdaiak pedig Gilgálba érkeztek, hogy elébe menjenek a királynak, és segítsenek a királynak átkelni a Jordánon. ¹⁷A benjámini Simei, Géra fia is sietve elment Bahúrímból, a júdaiakkal együtt, Dávid király elé. ¹⁸Ezer benjámini ember volt vele, továbbá Cíbá, Saul házának a szolgája, tizenöt fiával és húsz szolgájával együtt. Még a király előtt odaértek a Jordánhoz, ¹⁹átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király háza népét, és megtegyék, amit csak jónak lát. Simei, Géra fia pedig leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon. ²⁰Ezt mondta a királynak: Ne rója fel bűnül az én uram, és ne emlékezz arra, hogy milyen bünt követett el a te szolgád akkor, amikor eltávozott az én uram, királyom Jeruzsálemből. Ne vegye azt szívére a király! ²¹Tudja a te szolgád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak!

²²De megszólalt Abísaj, Cerújá fia, és ezt mondta: Hát nem kell Simeinek meghalnia azért, hogy szidalmazta az ÚR fölkentjét? ²³Dávid azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai! Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya! ²⁴Simeinek pedig ezt mondta a király: Nem kell meghalnod! Meg is esküdött neki a király.

²⁵Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békességben meg nem érkezett. ²⁶Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, megkérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset? ²⁷Ő így felelt: Uram, királyom, becsapott engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád. ²⁸Ő azonban rágalmozta szolgádat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az Isten anyyala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod. ²⁹Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint halált, te mégis azok közé ültetted szolgádat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak?

³⁰Akkor ezt mondta neki a király: Nem is kell többet mondanod! Kijelentem, hogy te és Cíbá osztozni fogtok a mezőn! ³¹Mefibóset ezt felelte a királynak: Akár az egészséget is elveheti, csakhogy az én uram, királyom békességben hazajött!

Dávid megjutalmazza Barzillajt

³²A gileádi Barzillaj is elment Rógelímből, hogy átkeljen a királlyal a Jordánon, és elbúcsúzzék tőle a Jordánnál. ³³Barzillaj nagyon öreg volt már, nyolcvanesztendős. Ő tartotta el a királyt, amikor az Mahanajimban lakott; ugyanis igen tehetős ember volt. ³⁴A király ezt mondta Barzillajnak: Jöjj át velem, és én majd eltartalak Jeruzsálemben. ³⁵De Barzillaj ezt felelte a királynak: Ugyan, mennyi van még hátra az én életemből? Nem érdemes már nekem fölmenni a királlyal Jeruzsálembe! ³⁶Most nyolcvanesztendős vagyok, nem tudok már különbséget tenni jó és rossz között, nem érzi szolgád annak az ízét, amit eszik és iszik, és nem gyönyörködöm az énekesek és énekesnők hangjában. Csak terhedre lenne a te szolgád, uram, királyom! ³⁷Éppen csak átkel a te szolgád a Jordánon a királlyal. Miért akar engem a király ennyire megjutalmazni? ³⁸Engedd vissza a te szolgádat, hadd haljak meg az én városomban, ahol apám és anyám sírja van! De itt a fiam, Kimhám, a te szolgád. Keljen át ő veled, uram, királyom, és vele bánj jóindulattal.

³⁹A király ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és majd úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem. ⁴⁰Azután átkelt a Jordánon az egész nép, és a király is átkelt. Akkor a király megcsókolta és megáldotta Barzillajt, ő pedig visszatért lakóhelyére.

Izráel és Júda vitája Dávid miatt

⁴¹Így kelt át a király Gilgálba, és Kimhám is átkelt vele együtt. Júda egész népe és Izráel népének a fele segített átkelni a királynak.

⁴²De azután odament a királyhoz az összes izráeli, és ezt mondták a királynak: **Miért loptak el téged júdai testvéreink, akik segítettek átkelni a Jordánon a királynak és háza népének, meg a Dáviddal levő többi embernek?** ⁴³A júdaiak így válaszoltak az izráelieknek: **Azért, mert a király hozzánk áll közelebb. Miért kell ezért haragudnotok? Talán megettük a királyt? Vagy volt valami hasznunk belőle?** ⁴⁴De az izráeliek ezt mondták a júdaiaknak: **Tízszer akkora jogunk van nekünk a királyhoz, Dávidhoz, mint nektek! Miért becsültetek le bennünket? Nem mi mondtuk először, hogy hozzuk vissza a királyt? De a júdaiak szava erősebb volt az izráeliek szavánál.**

20

Seba lázadása

¹Akadott ott egy elvetemült ember, név szerint Seba, egy benjámini embernek, Bikrínek a fia. Ez belefűjt a kürtjébe, és kihirdette:

Nincs semmi közünk Dávidhoz,
semmi örökségünk Isai fiával!
Sátrába térjen minden izráeli!

²Ekkor Sebához, Bikrí fiához pártolt Dávidtól minden izráeli. De a júdaiak hűségesebben követték királyukat a Jordántól Jeruzsálemig.

³Amikor Dávid megérkezett jeruzsálemi palotájába, előhívatta másodfeleségeit, azt a tíz asszonyt, akiket otthon hagyott a király a palota őrzésére. Ezeket házi őrizetbe vetette, és gondoskodott róluk, de nem ment be hozzájuk. Haláluk napjáig elkülönítve maradtak, és úgy éltek, mintha özvegyek lettek volna.

⁴Azután ezt parancsolta a király Amászának: **Szólítsd fegyverbe a júdaiakat három nap alatt, és légy készen magad is!** ⁵El is ment Amász, hogy fegyverbe szólítsa Júdát, de nem tudta azt végrehajtani a kijelölt határidőre.

⁶Akkor ezt mondta a király Abísajnak: **Ez a Seba, Bikrí fia még Absolonnál is nagyobb bajt hozhat ránk. Vedd magad mellé urad embereit, és üldözd őt, még mielőtt erődített városokat talál, és elmenekül előlünk!** ⁷Kivonultak tehát vele Jóáb emberei, a kerétiak, a pelétiak és a testörök mind. Kivonultak Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sebát, Bikrí fiát. ⁸Amikor ahhoz a nagy kőhöz érkeztek, amely Gibeónnál van, eléjük jött Amász. Jóábnak a ruhája alatt páncél volt, és arra kardot kötött úgy, hüvelyestül a csípőjére erősítve, hogy azt onnan könnyen ki lehetett húzni.

⁹Jóáb megkérdezte Amászáat: **Hogy vagy, testvérem? Azután Jóáb megfogta jobb kezével Amászának a szakállát, hogy megcsókolja.** ¹⁰Amász nem is ügyelt a kardra, amely Jóáb kezében volt. Az pedig a hasába döfte, és kiontotta belét a földre. Nem kellett még egyszer döfnie, mert Amász meghalt.

Azután Jóáb és testvére, Abísaj tovább üldözték Sebát, Bikrí fiát. ¹¹Jóáb egyik embere pedig odaállt Amász mellé, és ezt kiáltotta: **Aki szereti Jóábot és Dávidot, kövesse Jóábot!**

¹²Amász vérbe fagyva feküdt ott az országút közepén. Amikor az az ember látta, hogy az egész nép megáll ott, félrehúzta Amászáat az útról a mezőre, és rádobott egy ruhát, mert látta, hogy mindenki megáll, aki odaér. ¹³Miután elvitték az országútról, mindenki Jóáb után vonult, hogy üldözzék Sebát, Bikrí fiát. ¹⁴Seba átvonult Izráel minden törzsén Ábél-Bét-Maakáig. A bikríek mind összegyűltek, és követték őt. ¹⁵De utolérték és körülzárták Ábél-Bét-Maakában, és sáncot emeltek a város ellen, a bástyával szemben. Az egész nép, amely Jóábbal volt, nekiállt bontani a várfalat, hogy ledöntse.

¹⁶Akkor egy okos asszony így kiáltott ki a városból: **Hallgassatok ide! Hallgassatok ide! Mondjátok meg Jóábnak, hogy jöjjön ide, hadd beszéljek vele!** ¹⁷Amikor ő odament hozzá, megkérdezte az asszony: **Te vagy Jóáb? Én vagyok – felelte. Az asszony ezt mondta**

neki: Hallgasd meg szolgálóleányod szavát! Ő így felelt: Hallgatom. ¹⁸Az asszony ezt mondta: Hajdanában ez a mondás járta: Ábélben kérjétek tanácsot, akkor célhoz értek! ¹⁹Én Izráel egyik békeszerető városa vagyok, te pedig meg akarsz ölni egy izráeli várost, egy anyát? Miért akarod elpusztítani az ÚR örökségét?

²⁰Jóáb így válaszolt: Dehogyan akarom, dehogyan akarom elpusztítani és lerombolni! ²¹Nem erről van szó! De egy ember Efraim hegyvidékéről, név szerint Seba, Bikrí fia, kezét emelt Dávid királyra. Csak őt magát adjátok ki, és akkor elvonulok a város alól. Az asszony ezt felelte Jóábnak: Mindjárt kidobjuk neked a fejét a várfalon! ²²Az asszony bölcsen eljárt az egész népnél, fejét vétette Sebának, Bikrí fiának, és kidobták azt Jóábnak. Jóáb pedig megfúvatta a kürtöt, és szétoszlottak a város alól, mindenki a maga lakóhelyére. Jóáb is visszatért Jeruzsálembe a királyhoz.

²³Jóáb állt Izráel egész seregének az élén. Benájá, Jójádá fia volt a kerétiak és a pelétiak parancsnoka. ²⁴Adórám a kényszermunkák felügyelője, Jósáfát, Ahílúd fia pedig a főtanácsadó volt. ²⁵Sejá kancellár, Cádók és Ebjátár pedig papok voltak. ²⁶A jáírí Írá is Dávid papja volt.

21

A gibeóniak bosszút állnak Saul utódain

¹Dávid idejében egyszer éhínség volt három egymás utáni évben. Amikor Dávid kérdést intézett az ÚRhoz, ezt mondta neki az ÚR: Saul és vérengző háza népe miatt van ez, mivel megölette a gibeóniakat. ²Hívatta tehát a király a gibeóniakat, és beszélt velük. A gibeóniak ugyanis nem Izráel fiai közül valók voltak, hanem az emóriak maradékai, akikkel esküvel kötöttek szövetséget Izráel fiai. Saul azonban a kiirtásukra törekedett Izráel és Júda iránti buzgalmában. ³Dávid ezt kérdezte a gibeóniaktól: Mit tegyek értetek, és mivel engeszteljelek ki, hogy áldjátok az ÚR örökségét? ⁴A gibeóniak így feleltek neki: Nem követelünk mi Saultól és a háza népétől sem ezüstöt, sem aranyat, és nem kívánhatjuk, hogy megöljenek valakit Izráelben. De Dávid megkérdezte: Mit gondoltok mégis, mit tegyek értetek? ⁵Ők ezt felelték a királynak: Annak az embernek, aki ki akart irtani, és meg akart semmisíteni bennünket, hogy sehol se maradassunk meg Izráel területén, ⁶annak a fiai közül adjanak ki nekünk hét férfit, hogy fölakasszuk őket az ÚR előtt, az ÚR választottjának, Saulnak Gibeájában. A király így felelt: Kiadom őket. ⁷A király azonban megkímélte Mefíbósetet, Saul fiának, Jónátánnak a fiát, mert esküvel kötött szövetséget az ÚR előtt Dávid és Jónátán, Saul fia. ⁸Viszont elfogatta a király Ricpának, Ajjá leányának a két fiát, akiket az Saulnak szült, Armónít és Mefíbósetet; továbbá Míkalnak, Saul leányának az öt fiát, akiket ő Adriélnak, a mehólai Barzillaj fiának szült. ⁹Ezeket a gibeóniak kezébe adta, akik fölakasztották őket a hegyen az ÚR előtt. Így estek áldozatul egyszerre heten. Az aratás első napjaiban kellett meghalniuk, az árpaaratás kezdetén.

¹⁰Ricpá, Ajjá leánya azonban fogott egy zsákruhát, készített belőle magának a kősziklán egy sátrat az aratás kezdetén, és ott maradt mellettük, amíg az őszi esők el nem kezdték áztatni őket. Nem engedte, hogy hozzájuk férjenek nappal az égi madarak, éjjel pedig a mezei vadak.

¹¹Dávidnak azonban jelentették, hogy mit tett Ricpá, Ajjá leánya, Saul másodfelesége. ¹²Akkor Dávid elment, és elhozatta Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait Jábés-Gileád polgáraitól; ők ugyanis ellopták azokat Bét-Seán teréről, ahol fölakasztották őket a filiszteusok, miután megverték Sault a Gilbóá-hegyen. ¹³Elhozták tehát onnan Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait, és összeszedték azoknak a csontjait is, akiket most akasztottak föl. ¹⁴Azután eltemették Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait Benjámin földjén, Célában, apjának, Kísnek a sírjába. Mindent megtettek, amit a király parancsolt. Ezután megkönyörült Isten az országon.

Harc a filiszteusokkal

¹⁵De újból harc tört ki a filiszteusok és Izráel között. Dávid is elment embereivel együtt, és megütközött a filiszteusokkal. Dávid azonban elfáradt. ¹⁶Akkor Jisbí-Benób, a refáiak leszármazottja, akinek a lándzsája háromszáz sekel súlyú rézből készült, és vadonatúj fölszerelése volt, azt gondolta, hogy leteríti Dávidot. ¹⁷Azonban segítségére sietett Abísaj, Cerújá fia, aki leterítette és megölte a filiszteust. Akkor ilyen esküt tettek Dávidnak a hívei: Nem jöhetsz többé velünk az ütközetbe, hogy ki ne oltsd Izráel mécsesét.

¹⁸Majd újabb ütközetre került sor a filiszteusokkal Góbnál. Akkor vágta le a húsái Szibbekaj a refáiak leszármazottai közül való Szafot.

¹⁹Ezután újabb ütközetre került sor a filiszteusokkal Góbnál, és Elhánán, a betlehemi Jaré-Óregím fia levágta a gáti Góliátot, akinek a lándzsanyele olyan vastag volt, mint a szövöszék tartófája.

²⁰Gátnál is sor került egy ütközetre. Volt ott egy nagy termetű férfi, akinek a kezén is, meg a lábán is hat-hat uja volt, összesen huszonnégy. Ő is a refáiak leszármazottja volt. ²¹Ez gyalázta Izráelt, de levágta őt Jónátán, Dávid bátyjának, Sammának a fia.

²²Ez a négy ember a gáti refáiak leszármazottja volt, és Dávidnak vagy embereinek a keze által estek el.

22*Dávid éneke (Vö. Zsolt 18)*

¹Dávid ennek az éneknek a szavait mondta el az Úrnak, amikor az ÚR kimentette őt minden ellenségének és Saulnak a kezéből. ²Így mondta:

Az ÚR az én kőszálam,
váram és megmentőm,
³Istenem, kösziklám,
nálá keresek oltalmat.
Pajzsom, hatalmas szabadítóm és fellegváram,
menedékem és szabadítóm,
megszabadítasz az erőszaktól.
⁴Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó,
és megszabadulok ellenségeimtől.
⁵Mert körülvettek a halál örvényei,
pusztító áradat rettent engem.
⁶A sír kötelei fonódtak körém,
a halál csapdái meredtek rám.
⁷Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam,
kiáltottam az én Istenemhez.
Meggallotta hangomat templomában,
kiáltásom fülébe jutott.

⁸Megrendült és rengett a föld,
az egek alapjai megremegtek,
megrendültek, mert haragra gyúlt.

⁹Füst jött ki orrából,
szájából emésztő tűz,
parázs izzott benne.

¹⁰Lehajlította az eget és leszállt,
homály volt lába alatt.

¹¹Kerúbon ülve repült,

szelek szárnyán jelent meg.

¹²Sötétségből vont sátrat magának,
vítömegeből, gomolygó fellegekből.

¹³Fényözön jár előtte,
parázsló tűz izzik.

¹⁴Dörög az ÚR az égben,
mennydörög a Felséges.

¹⁵Kilótte nyilait és szétszórta,
kiröpítette villámain.

¹⁶Láthatóvá vált a tengerfenék,
föltárultak a világ alapjai
az ÚR dorgálásától,
haragos szelének fúvásától.

¹⁷Lenyúlt a magasból és fölvettem,
a nagy vizekből kihúzott engem.

¹⁸Megmentett engem ellenségem hatalmából,
gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam.

¹⁹Rám törhetnek a veszedelem napján,
de az ÚR az én támaszom.

²⁰Tágas térre vitt ki engem,
megmentett, mert gyönyörködik bennem.

²¹Igazságom szerint bánt velem az ÚR,
kezem tisztasága szerint jutalmazott engem.

²²Hiszen vigyáztam az ÚR útjára,
és Istenemet nem hagytam el hűtlenül.

²³Minden törvényére ügyeltem,
rendelkezéseitől nem tértem el.

²⁴Feddhetetlen voltam előtte,
és őrizkedtem a büntől.

²⁵Igazságom szerint jutalmazott meg az ÚR,
tisztaságom szerint, amit jól lát.

²⁶A hűségeshez hűséges vagy,
a feddhetetlen emberhez feddhetetlen.

²⁷A tisztához tiszta vagy,
de a hamisnak ellenállsz.

²⁸Az elesett népet megsegíted,
de ha kevély embert láatsz, azt megalázod.

²⁹Te vagy, URam, a mécessem,
az ÚR fénysugarat küld nekem a sötétbe.

³⁰Veled a rablóknak is nekirontok,
ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.

³¹Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz.
Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek.

³²Van-e Isten az ÚRon kívül,
és van-e kőszikla Istenünkön kívül?

³³Isten az én erős menedékem,
ő vezeti útján a feddhetetlent.

³⁴Lábamat a szarvaséhoz hasonlóvá teszi,

magaslatokra állít engem.

³⁵Ő tanítja kezemet a harcra,
karjaim ércíjat feszítenek.

³⁶Oltalmazó pajzsodat átadtad nekem,
és sokszor meghallgattál engem.

³⁷Biztossá teszed lépteimet,
nem inognak bokáim.

³⁸Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet,
nem térek vissza, míg nem végzek velük.

³⁹Végeztem velük, szétzúztam őket.

Nem kelnek föl többé, lábaim elé hanyatlottak.

⁴⁰Felruháztál erővel a harcra,
térdre kényszerítetted támadóimat.

⁴¹Megfutamítottad ellenségeimet,
gyűlölőimet elpusztíthattam.

⁴²Széjjelnéznek, de nincs szabadító,
az Úrra néznek, de ő nem válaszol.

⁴³Összezúzóom őket, mint a föld porát,
összetaprom, széttaposom, mint az utca sarát.

⁴⁴Megmentettél lázadó népemtől,
megőrzöl, népek fejévé teszel,
oly nép szolgál nekem,
melyhez nem volt közöm.

⁴⁵Idegenek hízelegnek nekem,
engedelmesen hallgatnak rám,

⁴⁶mert elepednek az idegenek,
reszketve bújnak elő rejtekükből.

⁴⁷Él az ÚR, áldott az én kösziklám,
magasztaltassék Isten, szabadító kösziklám!

⁴⁸Bosszút áll értem az Isten,
és népeket vet alám.

⁴⁹Kiszabadítasz ellenségeim közül,
támadóim fölé emelsz,
megmentesz az erőszakosoktól.

⁵⁰Ezért magasztallak, URam, a népek között,
zsoltárt éneklek nevednek,

⁵¹mert nagy győzelmet adtál királyodnak,
hűséges maradtál fölkentedhez,
Dávidhoz és utódaihoz örökké.

23

Dávid utolsó szavai

¹Ezek voltak Dávid utolsó szavai:

Így szól Dávid, Isai fia,
így szól a magasra emelt férfi,
Jákób Istenének felkentje,
Izráel énekeinek kedveltje:

²Az ÚR lelke beszélt általam,
az ő szava volt nyelvemen.

³Izráel Istene ezt mondta,
Izráel kősziklája így szólt hozzám:
Az emberek igaz uralkodója,
az istenfélő uralkodó

⁴olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye,
mint a felhőtlen reggel,
melynek sugarától eső után
kisarjad a fű a földön.

⁵Nem ilyen-e házam Isten színe előtt?
Örök szövetségre lépett énvelem,
benne elrendezett és biztosított mindent.
Minden javam, minden örömöm ötöle származik.

⁶De az elvetemültek mind olyanok,
mint a szélhordta tövis,
melyet nem fognak meg kézzel:

⁷aki hozzájuk akar nyúlni,
vasat ragad, lándzsanyelet;
égő tűzzel égeti meg őket,
ahol rájuk talál.

Dávid kiváló vitézei (Vö. 1Krón 11,11–41)

⁸Ezek voltak név szerint Dávid vitézei: a tahkemóni Jóséb-Bassebet, egy főtiszt, aki úgy forgatta lándzsáját, hogy egy alkalommal nyolcszáz embert döfött le.

⁹Azután Eleázár, Ahóhí fiának, Dódónak a fia, egyike annak a három vitéznek, akik Dávid mellett voltak, amikor csúffá tették a harcra gyülekezett filiszteusokat. Az izráéliek már visszavonultak, ¹⁰de ő ott maradt, és vágta a filiszteusokat, míg csak bele nem fáradt, és hozzá nem ragadt a keze a kardhoz. Nagy győzelmet adott az ÚR azon a napon. Azután a hadinép is visszatért hozzá, de csak fosztogatni.

¹¹A következő volt Sammá, a hárári Ágé fia. Amikor összegyűltek a filiszteusok Lehínél, ahol a mező egy darabja lencsével volt bevetve, a hadinép már megfutamodott a filiszteusok elől, ¹²de ő megállt annak a darab földnek a közepén, megvédte azt, és megverte a filiszteusokat. Így adott az ÚR nagy győzelmet.

¹³Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, és aratáskor érkeztek meg az Adullám-barlangba, amikor a filiszteusok serege a Refáím-völgyben táborozott.

¹⁴Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrsé pedig ugyanakkor Betlehemnél.

¹⁵Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ha most valaki vizet hozna nekem a betlehemi kútból, onnan a kapu mellől! ¹⁶Erre a három vitéz áttört a filiszteus táboron, vizet merített Betlehemben a kapu melletti kútból, elhozták, és odavitték Dávidnak. Ő azonban nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az Úrnak, ¹⁷és ezt mondta: Az ÚR mentsen meg attól, hogy ilyet tegyék! Hiszen azoknak az embereknek a vére ez, akik kockára tették az életüket! Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három vitéz.

¹⁸Abísaj, Jóáb testvére, Cerújá fia volt a harminc vezér parancsnoka. Ő úgy forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a harmincak között. ¹⁹A harmincak között ő volt a legtekintélyesebb, ezért lett a parancsnokuk; ám az előző háromnak nem ért a nyomába.

²⁰A Kabceélból való Benájá, Jójadá fia is kiváló ember volt, és nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe, és megölt egy oroszlánt, amikor egyszer hó esett. ²¹Ugyanő vágott le egy nagy termetű egyiptomi embert, bár az

egyiptomi kezében lándzsa volt, ő meg csak bottal ment rá. De kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg. ²²Ilyeneket vitt véghez Benájá, Jójadá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz. ²³Tekintélyes volt a harminc között, de a háromnak nem ért a nyomába. Dávid a testőrök vezetőjévé tette.

²⁴Aszáél, Jóáb testvére is kivált a harminc közül, akik a következők voltak: Elhánán, a betlehemi Dódó fia, ²⁵a haródi Sammá, a haródi Elíká, ²⁶a peleti Helec, a tekóai Írá, Ikkés fia, ²⁷az anatóti Abíezer, a húsái Mebunnaj, ²⁸az ahóhi Calmón, a netófái Mahraj, ²⁹a netófai Héleb, Baaná fia, a benjámini Gibeából való Ittaj, Ríbjaj fia, ³⁰a pirátóni Benájá, a nahalé-gaasi Hiddaj, ³¹az arbái Abíalbón, a bahúrími Azmávet, ³²a saalbóni Eljahbá, Jónátán, Jásén fia, ³³a harári Sammá, az arári Ahíám, Sárár fia, ³⁴a maakái Elífelet, Ahaszbaj fia, a gilói Elíám, Ahítófel fia, ³⁵a karmeli Hecró, az arbái Paaraj, ³⁶a cóbái Jigál, Nátán fia, a gádi Báni, ³⁷az ammóni Celek, meg a beéróti Nahraj, Jóábnak, Cerújá fiának a fegyverhordozója, ³⁸a jeteri Írá, a jeteri Gáréb ³⁹és a hettita Úriás. Összesen tehát harmincheten voltak.

24

Dávid népszámlálása (Vö. 1Krón 21)

¹Újból megharagudott az ÚR Izráelre. Felingerelte ellenük Dávidot, és ezt mondta: Menj, vedd számba Izráelt és Júdát! ²A király pedig ezt mondta Jóábnak, hadserege parancsnokának: Járd be Izráel minden törzsét Dántól Beérsebéig, és számláld meg a népet, hadd tudjam meg, mekkora a nép!

³Jóáb azonban ezt felelte a királynak: Szaporítsa meg Istened, az ÚR a népet százannyira, mint amennyi most, és gyönyörködjék benne az én uram, királyom! De miért leli kedvét az ilyen dologban az én uram, királyom? ⁴A király szava azonban erősebb volt Jóábénál és a csapatparancsnokokénál. Elindult tehát Jóáb a csapatparancsnokokkal együtt a királytól, hogy megszámlálják Izráel népét. ⁵Átkeltek a Jordánon, és Aróérnál ütöttek tábor, a várostól délre, Gád völgye közepén, majd Jazérba mentek. ⁶Azután Gileádba és Tahtím földjére, Hodsíba mentek, majd Dán-Jaanba és Szidón környékére, ⁷továbbá a megerősített Tíruszhoz mentek, meg a hivviek és kánaániak összes városába. Végül elérkeztek Júda déli vidékére, Beérsebéba.

⁸Miután bejárták az egész országot, kilenc hónap és húsz nap elteltével visszaérkeztek Jeruzsálembe. ⁹Jóáb jelentette a királynak a számba vett nép létszámát: Izráelben nyolcszázézer kardforgató ember volt, Júdában pedig ötszázézer. ¹⁰Dávidot azonban furdalni kezdte a lelkiismeret, miután megszámláltatta a népet, ezért ezt mondta Dávid az Úrnak: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg, Uram, a te szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem!

Gád próféta elmondja az ÚR büntetését

¹¹Reggel, amikor Dávid fölkel, így szólt az ÚR igéje Gád prófétához, Dávid látnokához:

¹²Eredj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az ÚR: Három lehetőséget adok neked; válassz közülük egyet, és én azt teszem veled. ¹³Bement tehát Gád Dávidhoz, és tudtára adta ezt neki. Megkérdezte tőle: Hét esztendeig tartó éhínség jöjjön országodra? Vagy három hónapig kelljen menekülnöd a téged üldöző ellenség elől? Vagy három napig tartó dögvész legyen az országodban? Gondold végig, és dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött!

¹⁴Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essünk az ÚR kezébe, mert nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem! ¹⁵Az ÚR tehát dögvészt bocsátott Izráelre aznap reggeltől fogva a kiszabott időig, és meghalt a nép közül hetvenezer ember Dántól Beérsebéig. ¹⁶De amikor az angyal Jeruzsálem ellen nyújtotta ki a kezét, hogy elpusztítsa, bánkódni kezdett az ÚR a veszedelem miatt, és ezt mondta az angyalnak, aki a nép között pusztított: Elég! Most már hagyd abba! Az ÚR angyala ekkor éppen a jebúsi Arauná szerűje mellett volt.

¹⁷Amikor Dávid meglátta az angyalt, amint a népet irtotta, ezt mondta az Úrnak: Bizony, én vétkeztem, és én követtem el bűnt, de az én nyájam nem követett el semmit. Sújtson le kezed inkább énám és az én rokonságomra!

Dávid oltárt épít Arauná szérűjén

¹⁸Gád még aznap elment Dávidhoz, és ezt mondta neki: Menj, és állíts oltárt az Úrnak a jebúsi Arauná szérűjén! ¹⁹Element tehát Dávid Gád szavai szerint, ahogyan megparancsolta az ÚR. ²⁰Amikor Arauná kitekintett, és látta, hogy udvari embereivel a király közeledik hozzá, kiment Arauná, és arccal a földre borult a király előtt. ²¹Azután megkérdezte Arauná: Miért jött szolgáljához az én uram, királyom? Dávid így felelt: Azért, hogy megvegyem tőled ezt a szérűt; oltárt akarok itt építeni az Úrnak, hogy megszűnjék a népet ért csapás. ²²Arauná ezt mondta Dávidnak: Fogadja el az én uram, királyom, és áldozzon, ahogyan jónak látja! Nézd, van itt marha is az áldozathoz, a cséplőeszközök meg a marhák szerszámai pedig jók lesznek tűzifának. ²³Mindezt a királynak adja Arauná, ó, király! Majd így szólt Arauná a királyhoz: Legyen kegyelmes hozzád Istened, az ÚR! ²⁴De a király ezt felelte Araunának: Így nem! Csak pénzért fogadom el tőled, mert nem akarok ingyen kapott áldozatot bemutatni Istenemnek, az Úrnak. Megvette tehát Dávid azt a szérűt és a marhákat ötven sekel ezüstért. ²⁵Majd oltárt épített ott Dávid az Úrnak, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutatott be. Az ÚR pedig megengesztelődött az ország iránt, és megszűnt a csapás Izráelben.